

Kính vạn hoa - Tập 37 - Lớp phó trật tự

Contents

Kính vạn hoa - Tập 37 - Lớp phó trật tự	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	12
6. Chương 06	16
7. Chương 07	21
8. Chương 08	25
9. Chương 09	29
10. Chương 10	32

Kính vạn hoa - Tập 37 - Lớp phó trật tự

Giới thiệu

Trong ban cán sự lớp, phó trật tự có lẽ là đứa bị bạn bè ghét nhất. Minh Vương biết rất rõ sự bạc bẽo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-37-lop-pho-trat-tu>

1. Chương 01

Chương 1

Sau giờ hóa học là giờ học tiếng Anh. Nhưng trống đổ tiết vang lên đã gần năm phút và cô Nhận đã ôm cặp bước ra khỏi lớp từ lâu rồi mà cô Vĩnh An vẫn chưa thấy xuất hiện.

Trong những khoảnh khắc trời cho như thế này, có lẽ tất cả bọn học trò trên trái đất không dại gì bỏ lỡ dịp may biến lớp học yên tĩnh thành một cái chợ bát nháo.

Bọn học trò lớp 9A4 tất nhiên không là một ngoại lệ. Trong gần năm phút đồng hồ, lớp học nhanh chóng thành một cái chợ cực kỳ nhộn nhịp và huyền ảo.

Thông thường, trong những trường hợp như thế này, người có nhiệm vụ biến cái chợ trở lại thành cái lớp học là lớp phó trật tự Minh Vương.

Nhưng lúc đó lớp phó trật tự Minh Vương làm sao?

Hẳn nhiên có thể tin rằng Minh Vương không lập lại trật tự theo cái cách mà thằng Quyền, lớp phó trật tự lớp 9A3 bên cạnh, thường làm.

Thằng Quyền là tín đồ của “trường phái bạo lực”. Những lúc thầy cô chưa tới, Quyền thích chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui dọc các dãy bàn, mặt lạnh ngắt, mắt gườm gườm nhìn xoáy vào từng đứa. Thậm chí, có hôm nó còn cầm theo cây roi nơi tay.

Bọn học trò lớp 9A4 đi ngang lớp 9A3, từng thấy thằng Quyền bộ tịch lừ lừ như con gấu, tay không ngừng nhấp nhấp cây roi dài thặm thướt, trông rất hãi.

Có lẽ trong các lớp phó trật tự của trường Tự Do, Quyền oai nhất. Oai hơn cả các thầy cô, kể cả thầy Đang giám thị. Bởi vì thầy Đang tuy nghiêm khắc nhưng không sắm được một cây roi hách xì hàng như thế. Bọn học trò chưa thấy thầy Đang cầm roi nơi tay bao giờ.

Có thể bào chữa giùm cho thằng Quyền rằng nó phải cầm roi như Tôn Ngộ Không lúc nào cũng ôm kè kè cây thiết báng chằng qua vì lớp nó “yêu quái” nhiều quá. Lý do nghe ra cũng có lý vì quả lớp 9A3 nổi tiếng toàn trường về tài quậy, đến mức thầy Vĩnh Long làm chủ nhiệm lớp 9A4 chỉ mới một tháng đã được Ban giám hiệu cắt cử qua lớp 9A3 để “trấn áp yêu khí”.

Nhưng ở trường Tự Do, đâu chỉ mỗi thằng Quyền hành xử quyền hạn của mình bằng bạo lực.

Lớp 9P1 hầu hết học sinh đều ngoan ngoãn, hiền lành, chăm học, lớp phó trật tự Thúy Sơn lại là phận nữ nhi, thế mà con nhỏ này cũng dữ dằn ra phết.

Thúy Sơn không sử dụng nhuệch tiên như Quyền, cũng không đứng lờ quanh các dãy bàn. Nó chỉ đứng tại chỗ, tay cầm bốn, năm viên phấn, mắt đảo quanh. Hễ thấy đứa nào nói chuyện, nó lập tức bẻ nột mẫu phấn, ném bốp một cái ngay đầu “đương sự” để nhắc nhở.

Nếu có ai tử tử làm một phép so sánh thì rất có thể họ sẽ sững sốt khi biết được số phận mà lớp phó trật tự Thúy Sơn sử dụng trong suốt năm học nếu không nhiều hơn thì chẵn chẵn cũng không ít hơn bất cứ thầy cô nào.

Nhưng dù sao thì Minh Vương cũng không hề có ý định trở thành một “cao thủ” về môn “ám khí” như lớp phó trật tự 9P1.

Minh Vương chỉ giống nhỏ Thúy Sơn ở chỗ đứng ì tại chỗ để canh chừng lớp học. (Để nhìn bao quát được khắp lớp, hình như mọi lớp phó trật tự trên trái đất đều phải đứng lên khỏi chỗ ngồi chứ không phải mình nó!). Nhưng khác với Thúy Sơn là trên tay nó không có một viên phấn nào.

Minh Vương đứng ngay tại vị trí của mình, vốn là vị trí thuận lợi cho việc quan sát toàn cảnh lớp học vì nằm ở cuối lớp, lại gần ngay chính giữa lối đi; nó đứng đó và không ngừng đưa mắt từ phải qua trái, từ trên xuống dưới, cẩn thận theo dõi nhất cử nhất động của từng người.

Tất nhiên Minh Vương bao giờ cũng lưu ý đặc biệt đến “xóm nhà lá” bên tay trái, nơi tập trung các thành viên của băng “tứ quậy”, những nhân vật xem việc các thầy cô vắng mặt ở lớp là cơ hội bằng vàng để chứng minh cái biệt danh “tứ quậy” không phải ngẫu nhiên mà có.

Nói chung, cho đến chừng nào thầy cô chưa vào lớp, Minh Vương cứ đứng trơ tại chỗ như cột nạnh, mắt tháo liên mồm chốc chốc lại quát:

- Cẩm Vân, quay lên!
- Cung, về chỗ ngay!

Thường, nghe lớp phó trật tự nhắc nhở, Cẩm Vân bao giờ cũng quay lên ngay. Thăng Cung cũng ngoan ngoãn đi về chỗ. Nhưng tụi nó chỉ vờ vịt thế thôi. Một lát sau, thế nào con nhỏ Cẩm Vân lăm chuyện kia cũng quay xuống và thăng Cung ngứa ngáy chân tay nọ cũng lại tót ra khỏi chỗ ngồi, lò dò lên chỗ thăng Quang, thăng Dương để tán gẫu chứ không sai.

Và thế là Minh Vương lại hắng giọng:

- Cẩm Vân, quay lên!

- Cung, về chỗ ngay!

Nếu nhắc nhở vài ba lần mà “đương sự” không thềm đếm xỉa gì đến thì chàng lớp phó tội nghiệp của chúng ta đành giở “chiêu”... năn nỉ:

- Cẩm Vân, quay lên đi mà!

Có khi chàng kêu lên ai oán:

- Cung ơi Cung, mày mắc chứng gì mà cứ chạy loăng quăng khắp nơi vậy hả?

Nhưng thường thì trong một thời gian dài, lớp phó kêu ca cứ việc khản giọng kêu ca, những đứa thích chuyện trò hay quậy phá vẫn tiếp tục quậy phá và chuyện trò, đùa nào chí thú lo việc đùa nấy, làm như chẳng ai dính dáng đến ai.

Minh Vương thấy chẳng đứa nào nghe lời mình thì run lẩm. Nó cứ lăm lét nhìn ra hành lang, nơm nớp sợ thầy giám thị đi ngang. May làm sao, những lúc ngặt nghèo đó, Minh Vương sức nhớ đến lời dạy chí lý của ông bà “Năm thăng có tóc chứ chẳng ai nắm đứa trọc đầu”, liền vận dụng nó bằng cách cầu cứu các tổ trưởng học tập.

Cẩm Vân thuộc tổ 1 của thăng Tần, thăng Cung thuộc tổ 4 của nhỏ Hạnh. Thế là Minh Vương ngoác miệng:

- Tần, Hạnh, coi mấy đứa trong tổ của mấy bạn kia!

Trò “nhờ vả” này bao giờ cũng hiệu nghiệm ra phết .

- Về chỗ đi Cung!

Nhỏ Hạnh nói giọng nhẹ hều, nhưng thăng Cung chẳng dám nấn ná thêm mấy may. Nó lập tức chạy vù về chỗ.

Tần còn oai hơn. Nó chẳng cần mở miệng, chỉ trừng mắt một cái là nhỏ Cẩm Vân riu riu quay lên liền.

Căn cứ vào sự kiện đó, có thể kết luận ở lớp 9A4, các tổ trưởng học tập có uy hơn lớp phó trật tự gấp tỉ lần.

Sở dĩ có chuyện tréo ngoe đó một phần là do hằng tháng các tổ trưởng có quyền đề nghị giáo viên chủ nhiệm trừ điểm hạnh kiểm các tổ viên vi kỷ luật trong tổ mình nên đứa nào cũng ngán. Phần khác (phần này mới là phần chính) là do thăng Minh Vương hiền quá.

Minh Vương hiền quá nên tụi bạn trong lớp sinh lờn mặt .Sự thực thì ngoài chức lớp phó trật tự, Minh Vương còn kiêm luôn chức tổ trưởng tổ 5, nghĩa là nó có trong túi tới những 2 cuốn sổ. Bên cạnh cuốn sổ nhận xét hạnh kiểm tổ viên, nó còn có cuốn sổ tay riêng của lớp phó trật tự dùng để ghi tên những đứa quậy phá trong lớp, hằng tuần báo lại với cô Vĩnh Bình trong cuộc họp giữa ban cán sự lớp với giáo viên chủ nhiệm. Nhưng xưa nay tụi bạn vẫn xem những cuốn sổ của nó chẳng ra cái củ cà rốt gì.

Tụi nó biết tổng nhiều lúc Minh Vương rút viết, lật sổ, bặm môi hí hí hoáy hoáy, mặt mày làm ra vẻ đàng đàng sát khí nhưng trong sổ chả có chữ nào.

Một cái đứa như thế lẽ ra không nên làm lớp phó trật tự mới phải. Mà nói cho đúng ra, Minh Vương đâu có xung phong nhận cái chức này. Ấy là do bạn bè, đặc biệt là những đứa nổi tiếng nghịch phá, vì quá “yêu mến” cái tính hiền lành của nó mà ưu ái bầu nó lên đấy thôi. Năm lớp tám cũng thế mà năm lớp chín cũng thế.

Ngặt một nỗi , nhìn bề ngoài, Minh Vương trông rất hợp với vai trò gìn giữ trật tự . Nó to con, điềm tĩnh và chừng chặc. Vì vậy vào các dịp đầu năm, thấy lũ học trò tín nhiệm đề cử Minh Vương vào chức lớp phó trật tự, giáo viên chủ nhiệm nào cũng lấy làm hài lòng, tin rằng không thể nào chọn đúng người đúng việc hơn nữa.

Minh Vương chẳng được mồm mép như tụi thằng Cung, thằng Lâm hay Quý ròm. Bình thường nó vốn đã ít nói, khi cần phải phân trần trước đám đông nó lại càng lóng ngóng. Lần nào “bị” bầu vào chức lớp phó trật tự, nó cũng gãi đầu gãi tai từ chối nhưng khổ nỗi, nghe nó ấp a ấp úng một hồi, thầy cô nào cũng tưởng nó đang bày tỏ lòng biết ơn đối với việc bạn bè đã tín nhiệm nó, rằng nó lắp ba lắp bắp nói không ra lời là vì nó cảm động quá mức đó thôi.

Thế là rồi cuộc Minh Vương vẫn phải tiếp tục làm lớp phó trật tự, vẫn phải tiếp tục đứng lên khỏi chỗ ngồi mỗi khi thầy cô vắng mặt để luôn miệng nhắc nhở, năn nỉ và sau cùng là hăm dọa những đứa gây mất trật tự, vẫn phải cho tay vào túi lăm le rút sổ viết ra và thỉnh thoảng quát nạt (những người hiền lâu lâu cũng nổi cộc), vân vân và vân vân, tóm lại dù hiền lành đến mấy nó vẫn phải làm những điều mà mọi lớp phó trật tự trên trái đất phải làm để cuối cùng đau đớn rút ra kết luận: lớp phó trật tự muôn đời vẫn là nhân vật bị bạn bè ghét nhất!

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20637-Kinh-van-Hoa-Tap-37-Lop-pho-trat-tu#ixzz2OBj3HIkA

2. Chương 02

Chương 2

Lần này cũng giống như mọi lần, nghĩa là trong khi chờ cô Vĩnh An vào lớp, Minh Vương lắt đật đứng lên khỏi chỗ, nghiêm nghị đảo mắt khắp các dãy bàn.

Và nếu Minh Vương đã giống như mọi lần thì tụi bạn hảnh nhiên cũng không thể khác mọi lần. Tụi nó bắt đầu làm loạn.

Loạn bắt đầu từ “xóm nhà lá” bên tay trái, nơi “thường trú” của băng “tứ quậy”.

Đầu tiên là Hải quần. Cô Nhận vừa ra khỏi cửa, nó đã đập bàn, reo inh ỏi:

- Hôm nay cô Vĩnh An ốm rồi! Tụi mình về đi thôi!

Quỳnh Như ngồi bàn trên quay đầu lại cự:

- Bạn Hải đừng có trù ẻo cô giáo à ghen! Lát cô vào, tôi méc cô à!

- Cho méc! - Hải quần nghinh mặt - Bạn méc, bộ tôi không biết... bẻ răng bạn hả?

Quỳnh Như liền chành miệng, thách thức:

- Răng nè, dám bẻ không?

Tất nhiên, có cho vàng Hải Quần cũng không dám động vào Quỳnh Như. Nó giở chiêu khác, cười nhảu nhở:

- Hê hê, răng xấu hoắc mà cũng khoe! Còn thua cả răng chuột!

Răng thuộc về nhan sắc. Bị Hải Quần chê bai ” nhan sắc” của mình, Quỳnh Như tức muốn khóc.

Không khóc được, nó bèn gầm lên:

- Có Hải mất lé thì có!

Mất cũng thuộc về nhan sắc. Nhưng Hải Quần là con trai, tất không xem trọng lắm chuyện này. Tuy vậy, bị một đứa con gái chê mình là “đồ mất lé”, nó vẫn thấy tung tức. Thế là nó còn gầm lớn hơn đối phương:

- Bạn bảo ai mất lé hả?

Tiếng gầm của Hải Quấn làm rung rinh lớp học.

Đến nước này thì Minh Vương không thể làm thình được nữa. Nó khịt mũi:

- Hải Quấn và Quỳnh Như giữ trật tự nghe!

Đang ầm ỨC, càng bị buộc giữ trật tự, Hải Quấn càng muốn gây mất trật tự hơn nữa. Nó quay mắt sang Minh Vương, đỏ mặt tía tai:

- Bị người ta kêu là mất lễ, mà có giữ trật tự được không hả?

Câu nói của Hải Quấn khiến tụi bạn cười ngặt nghẽo.

Thằng Cung thừa dịp pha trò:

- Hải Quấn hỏi mới chỉ lí làm sao! Nếu đôi mắt mà giữ được trật tự thì đâu còn là mất lễ. Còn nếu đã lễ thì làm sao mà giữ trật tự cho được!

Lời bình luận nhí nhố của Cung lại làm nổ ra thêm một trận cười!

Minh Vương thấy mình càng can thiệp, lớp học càng lộn xộn, bèn bối rối đưa mắt nhìn Lan Kiều:

- Lan Kiều, bạn để tổ bạn làm loạn vậy hả?

Được lớp phó trật tự cầu cứu, tổ trưởng Lan Kiều động lòng từ bi, liền quay sang hai tên tổ viên bướng bỉnh của mình:

- Thôi, mấy bạn ngồi im giùm đi cho!

Thấy Hải Quấn và Quỳnh Như mặt mày đũa nào đũa nấy vẫn còn bưng bưng, Lan Kiều lập tức nghiêm mặt:

- Bộ hai bạn muốn tổ mình tháng này xếp hạng kém hả?

Nghe tổ trưởng đem việc xếp hạng thi đua ra hù, Quỳnh Như đành hậm hực quay lên, còn Hải Quấn cũng thôi phồng mang trợn mắt.

Thấy Lan Kiều “đẹp loạn” nhanh như chớp, Minh Vương thở phào. Nhưng chưa kịp hít hơi vào, đã nghe Quới Lương rú lên:

- Ối, thùng dít tao rồi!

Tiếng la chói tai của thằng này khiến lớp học vừa lắng xuống bỗng nhốn nháo trở lại.

Tụi bạn vừa cười rúc rích vừa hấp tấp đổ dồn mắt về phía cuối lớp.

- Gì vậy Quới Lương? - Vẫn giọng thằng Cung nhanh nhẩu - Dít mà sao lại thùng?

Quới Lương đáp lời thằng Cung bằng cách nhăn nhó thò tay xuống dưới mông, mò mẫm một lát rồi giơ lên một cây kim gút đầu tròn, loại thường dùng để gắn bản đồ hay các tranh vẽ lên bảng.

- Đứa nào? - Quới Lương tru tréo - Đứa nào cố tình ám sát tao?

Bàn Quới Lương có 3 người. Quới Lương ngồi giữa. Bên phải là thằng Lâm, bên trái là nhỏ Bội Linh. “Ám sát” Quới Lương chỉ có thể là một trong hai đứa này.

Quới Lương vừa hỏi vừa quay sang Lâm. Bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của bạn, Lâm xua tay rối rít:

- Không phải tao à ghen!

Quới Lương cũng không tin Lâm là thủ phạm. Dù sao Lâm cũng là thành viên trong băng “tứ quậy”, không có lý gì một đứa “tứ quậy” lại đi hãm hại một đứa “tứ quậy” khác!

Quới Lương liền quay sang trái. Thấy nhỏ Bội Linh cúi gầm đầu, Quới Lương buột miệng “à” một tiếng:

- Thì ra là bạn!

Nó đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, nghiêng răng trèo trẹo:

- Bạn nói thật đi! Tôi đã làm gì bạn mà bạn trả thù tôi “man rợ” như vậy.

Bị Quới Lương lên án ghê quá, Bội Linh không thể làm thinh được nữa. Nó ngẩng đầu lên, khoe bộ mặt đỏ bừng và lí nhí phân trần:

- Bội Linh đâu có cố ý...

Quới Lương nhếch mép:

- Không cố ý nhưng chắc là...cố tình?

Giọng Bội Linh muốn khóc:

- Bội Linh lỡ tay làm rớt thật mà.

- Tại sao rớt đâu không rớt lại rớt ngay chỗ ngồi của tôi? - Quới Lương hừ mũi, tiếp tục hoành hành.

Thằng Cung cười hô hô:

- Đúng rồi đó! Rớt ngay chóc chỗ đó còn gì là “đầu ra” của con người ta cơ chứ!

Trước giọng điệu bốn cọt của Cung, một lần nữa cả lớp lại cười bò.

Tràng cười của tụi bạn khiến mặt Bội Linh đã đỏ lại càng đỏ, còn mặt thằng Quới Lương thì lập tức chuyển sang màu xám xanh.

Minh Vương nãy giờ im lặng hồi hộp theo dõi cuộc đấu khẩu giữa Quới Lương và Bội Linh để tìm hiểu nguyên do, giờ thấy thằng Cung hăng hái đổ dầu vào lửa, liền lật đật lên tiếng:

- Bỏ qua đi Quới Lương! Đây chỉ là lỡ tay thôi mà!

- Lỡ tay cái con khỉ! - Quới Lương nổi quạu - Nếu tao lỡ tay chích kim vào móng mày đau điếng như thế, liệu mày có bỏ qua không?

Thằng Quới Lương cứng đầu cứng cổ này làm Minh Vương chán quá. Nó mấp máy môi tính nhờ tổ trưởng của Quới Lương “trấn áp” giùm, nhưng sức nhõa Quới Lương thuộc tổ 5 và chính mình là tổ trưởng của thằng này, Minh Vương đành xụi lơ.

May làm sao, đúng lúc đó thằng Lâm thành linh vọt miệng:

- Minh Vương nói đúng đó. Chuyện rủi ro, mày bực bội làm gì hử Quới Lương!

Lâm vừa nói vừa thò tay kéo vạt áo Quới Lương

Băng “tứ quây” có bốn đứa: Hải quán, Quốc Ân, Quới Lương và thằng Lâm. Quới Lương ngồi cùng bàn với Lâm và thường đến nhà Lâm chơi nên thân với thằng này nhất.

Đã thân nhất thì không thể không nghe lời khuyên can của bạn. Vì vậy, Lâm vừa lên tiếng, Quới Lương liền ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nhưng ngồi xuống mà vẫn nghe đau dưới móng nên Quới Lương lại cúi kính quay sang nhỏ Bội Linh:

- Bạn chỉ được lỡ tay lần này thôi đấy nhé!

Giọng thằng Quới Lương chưa nguôi tấm tức nhưng Bội Linh vẫn nghe nhẹ cả người. Nó mỉm cười:

- Ủ, Bội Linh không lỡ tay nữa đâu.

Thật ra nhỏ Bội Linh không phải đứa sung sướng nhất khi Quới Lương chịu làm hòa. Đứa sung sướng nhất phải là Minh Vương.

Cái vai trò lớp phó trật tự của nó suýt bị lung lay khi chính thằng Quới Lương tổ viên trong tổ nó, chẳng buồn xem lời nhắc nhở của nó ra cái củ khoai tây gì. Nếu không có thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” kịp thời can gián, chẳng biết lớp học sẽ còn huyền não đến đâu.

Minh Vương nhìn Lâm, vừa cảm kích lại vừa ngạc nhiên. Lâm là tay đầu trò của băng “tứ quây”, xưa nay không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chọc phá thiên hạ, thậm chí nó còn mong trong lớp xảy ra lam lũ chuyện

để làm vè rêu rao cho sướng miệng, không hiểu sao hôm nay lại dằng hoàng tử tể đột xuất đến vậy không biết! Không những không tham gia trêu ghẹo, Lâm còn ngăn cản Quới Lương, không cho thằng này gây gổ với Bội Linh, thật là chuyện xưa nay chưa từng có!

Rồi dường như để cho Minh Vương ngạc nhiên hơn nữa, thằng Lâm đột ngột đứng lên khỏi ghế, oang oang:

- Đề nghị các bạn giữ trật tự nhen! Cô Lan Anh sắp xuống rồi đó!

“Mệnh lệnh” đồng dục của thằng Lâm không chỉ khiến Minh Vương kinh ngạc. Cả lớp đều há hốc miệng ra nhìn nó.

Thằng Quang quay xuống, bưng tai:

- Ối, tao có nghe nhầm không vậy?

Thằng Bá cười he he:

- Thằng Minh Vương nhường chức lớp phó trật tự lại cho mày tự bao giờ thế hử Lâm?

Lâm nghiêm mặt:

- Giữ trật tự lớp học là trách nhiệm chung của mọi người chứ đâu phải của riêng lớp phó trật tự!

- Trời đất! - Đổ Lẽ hai tay bụm mặt kêu lên thảng thốt - Một cái đứa chuyên quậy phá bây giờ lại đòi đi giữ trật tự, phen này chắc có mọc râu mất tụi mày ơi!

Còn thằng Cung thì chấp hai tay trước ngực, lim dim mắt:

- Bể khổ vô biên, quay đầu là bến! Thiện tai, thiện tai!

Mỗi đứa cả khía một câu, lớp học bỗng chốc nhốn nháo không thể tả.

Lâm không ngờ mình càng muốn giữ trật tự, tụi bạn càng mất trật tự khủng khiếp, bèn bối rối đưa mắt nhìn mấy đứa trong ban cán sự lớp.

Bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Lâm, lớp trưởng Xuyên Chi lập tức hắng giọng:

- Đề nghị các bạn im lặng. Bạn Lâm nói như vậy là hoàn toàn đúng, các bạn không đưChương ợc chế giễu!

Cung ngoác miệng:

- Tụi này không chế giễu câu nói, chỉ chế giễu người nói cái câu đó thôi, hi hi!

Nhỏ Hạnh trừng mắt nhìn Cung, giọng phật ý:

- Bạn có thôi đi không!

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập đồng thời là tổ trưởng của Cung nên nó vừa lên tiếng, Cung liền rụt cổ ngồi im.

Nhưng Cung vừa làm thinh, ở bàn trên thằng Quang đã bô bô:

- Bạn Xuyên Chi khờ quá. Thằng Lâm vờ làm ra vẻ như vậy cốt để chọc cười thôi. Có phải nó nói nghiêm túc đâu.

- Ê! - Lâm chỉ tay vào Quang, gân cổ quát - Mày nói năng bá láp gì đó, thằng sút môi!

Quang chu miệng:

- Môi tao hết sút lâu rồi mày!

Lâm nghiêng răng ken két:

- Nhưng nếu mày ăn nói bậy bạ, môi mày sẽ sút lại cho coi!

- A, mày dám trù ẻo tao hả? - Quang gầm lên, vừa nói nó vừa hăm hử xắn tay áo - Có ngon thì lại đây đấu tay đôi với ông mày, xem đứa nào sẽ sút môi cho biết!

- Thôi, thôi, có gì thì ngồi xuống...

Tiểu Long chưa kịp nói hết câu can gián quen thuộc, thằng Quang đã nạt ngang:

- Mày thích thì “ngồi xuống” đó đi, xem tụi tao đánh nhau!

Tới nước này thì lớp phó trật tự Minh Vương không thể đóng vai khán giả được nữa. Nó vội vã rút cuốn sổ trong túi ra, tay kia lăm lăm cây viết:

- Tụi mày không “tốp” lại, tao ghi tên cả hai đứa vào sổ à ghen!

Quang nheo mắt:

- Đừng hù tao! Viết mày hết mực rồi!

Minh Vương bậm môi rầy rầy cây viết, quả nhiên không có giọt mực nào bắn ra. Thằng Quang nói đại, không ngờ trúng phóc khiến Minh Vương bất giác thộn mặt.

Nếu ngay lúc đó, cô Lan Anh không xách cặp đi vào lớp thì chả biết nó còn ngượng nghịu đến bao giờ.

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20637-Kinh-van-Hoa-Tap-37-Lop-pho-trat-tu#ixzz2OBjQB4nD

3. Chương 03

Chương 3

Thằng Lâm đi ở giữa. Ba đứa bạn nó đi kè kè hai bên.

Mọi khi băng “tứ quậy” vẫn cặp kè thân mật với nhau như vậy trên đường về. Nhưng hôm nay sự thân mật đã không còn. Thay vào đó là bầu không khí vô cùng căng thẳng.

- Khi này mày làm sao thể hờ Lâm? - Quốc Ân “nổ” trước.

Biết thằng này chất vấn chuyện nó đứng ra giữ trật tự trong lớp khi này, nhưng Lâm vẫn vờ vịt:

- Tao có làm sao đâu!

Hải Quán nói thẳng tuột:

- Hừ! Chứ vừa rồi đứa nào hùng hồn tuyên bố “Giữ trật tự lớp học là trách nhiệm chung của mọi người”?

Lâm bối rối:

- Tao đùa ấy mà!

- Mày không đùa! - Quốc Ân gầm ghe - Nếu đùa mày đã không kéo áo thằng Quới Lương, kêu nó ngồi xuống!

Trước chứng cứ hùng hồn của Quốc Ân, Lâm hết đường quanh co. Nó nuốt nước bọt:

- Ờ, ờ... chuyện này thì không phải đùa!

Quốc Ân cười mát:

- Thế ra mày muốn làm thay cho thằng Minh Vương đấy?

Câu nói kháy của Quốc Ân khiến Lâm tức sôi, nhưng nó không nói gì. Lần đầu tiên “thi sĩ Hoàng Hôn”, nhân vật lạnh mồm lẹ miệng nhất băng “tứ quậy” đã cứng họng trước sự tấn công của đồng bọn.

Thấy Lâm nín thinh, Quốc Ân càng làm tới, giọng nó càng độc địa làm sao:

- Mày nịnh nọt thằng Minh Vương thì được cái gì chứ?

Lần này thì Lâm tím mặt. Ba đứa kia nghe tiếng nó nghiêng răng ken két:

- Tao không nịnh nọt.

Hải Quần nhún vai:

- Thế tại sao...

- Chả tại sao cả! - Lâm cắt ngang - Tại tao thích thế!

Thái độ ngang phè của Lâm làm ba đứa bạn nó sững sờ.

Quới Lương chơi thân với Lâm nhất từ nãy tới giờ không nỡ hoành hoè bạn. Nhưng tới nước này, nó đành phải ngáp ngừng lên tiếng:

- Thế còn bốn đứa tụi mình...

Cụm từ “bốn đứa tụi mình” vang lên nghe thân thiết quá đỗi. Lâm nao nao trong dạ, bèn chép miệng:

- Tao vẫn chơi với tụi mày...

Rồi nó ngó lơ đi chỗ khác:

- Nhưng tao không muốn “quậy” nữa.

- Tại sao? - Hải Quần lặp lại câu hỏi khi nãy.

Và Lâm cũng lặp lại câu trả lời:

- Chẳng tại sao cả?

Thằng Lâm làm ba đứa bạn nó chán quá. Quốc Ân không kiên nhẫn nổi nữa. Nó đành kéo tay Hải Quần và Quới Lương, giọng giận dỗi:

- Mặc xác nó! Tụi mình đi về trước đi!

Quới Lương không muốn bỏ Lâm lại một mình nhưng không nghĩ ra lý do gì để nấn ná, đành tập tễnh chạy theo hai đứa kia.

Lâm đứng chôn chân tại chỗ, thở dài nhìn theo những đứa bạn thân thiết. Nó quyết tâm làm người tử tế, bằng “tứ quậy” từ nay sẽ thiếu một người. Ý nghĩ đó làm Lâm thần thờ.

Lâm cũng chẳng rõ lòng mình đang vui hay đang buồn. Nó chỉ biết nó không đủ can đảm giải thích cho tụi thằng Quốc Ân tại sao đột nhiên nó muốn trở thành một học sinh đứng đắn, ngoan ngoãn. Nó không thể khai ra chuyện cách đây mấy ngày nó tình cờ bắt gặp nhỏ Hải Ngọc bị hư xe dọc đường và trong lúc con nhỏ này sắp oà ra khóc vì không tìm được chỗ sửa xe, nó đã kịp chạy đến và ra tay nghĩa hiệp như thế nào.

Hải Ngọc cùng tổ 5 với Lâm nhưng hai đứa ngồi ở hai dãy bàn đối diện nên xưa nay ít trò chuyện với nhau. Hơn nữa biệt danh “tứ quậy” của nó có lẽ khiến Hải Ngọc kiêng dè. Khi nó làm trò hoặc đọc về chọc phá thiên hạ thì Hải Ngọc hòa theo những đứa khác bưng miệng cười khúc khích. Nhưng những lúc khác thì Hải Ngọc lặng mồm. Đường như nhỏ không muốn qua lại với nó.

Nhưng đó là nói lúc Hải Ngọc chưa bị hỏng xe giữa đường. Còn hôm đó, vừa nhác thấy nó nó lò dò đi tới, Hải Ngọc đã reo lên mừng rỡ như gặp bạn cố tri:

- Lâm ơi Lâm! Lâm sửa giùm chiếc xe cho Hải Ngọc chút!

Sự tin cậy toát ra trong ánh mắt Hải Ngọc khiến Lâm ngạc nhiên một cách sung sướng.

Nó bảo Hải Ngọc vịn chiếc xe rồi hăng hái xắn tay áo ngồi xuống, tò mò xem xét. Chả có gì ghê gớm! Chiếc xe của Hải Ngọc chỉ bị sút pê-đan vì rơi mất cục chêm.

Lâm đảo mắt dòm quanh chỗ ngồi và tìm thấy cục chêm nằm lẫn lóc cạnh đó. Nó lượm cục chêm lên, đặt vào pê-đan rồi nhặt hòn đá dưới chân, bấm môi nện chan chát.

Sau khi đóng đóng gõ gõ một hồi, Lâm thở phào đứng dậy. Nó đưa tay quệt mồ hôi trán:

- Xong rồi đó! Hải Ngọc có thể đi được rồi!

- Cảm ơn Lâm nhiều ghê!

Hải Ngọc mỉm cười nói và khi nhìn vào mắt nhỏ, Lâm thấy mắt nhỏ ngân ngấn nước. Phát hiện đó khiến lòng Lâm lâng lâng một cảm giác khó tả, một cảm giác nó chưa từng trải qua bao giờ.

Lâm không rõ Hải Ngọc rơm rớm nước mắt vì không tìm ra chỗ sửa xe hay vì cảm kích trước sự giúp đỡ hào hiệp của nó. Nhưng dù với lý do gì đi nữa, Lâm cũng không thể quên ánh mắt của Hải Ngọc nhìn nó trong lúc đó.

Ánh mắt đó, nụ cười đó và lòng tin cậy đó khiến thủ lĩnh băng “tứ quây” trong một thoáng quên bằng mình là ai. Lâm cũng không nhớ mình là “thi sĩ Hoàng Hôn” có biệt tài xuất khẩu thành thơ. Nó lúng búng một câu kỳ cục:

- À... à... à...

Hình như sợ “thi sĩ” sẽ làm bài thơ “à, à” đến vài ngàn câu, nhỏ Hải Ngọc vội leo lên yên, tùm tùm:

- Hải Ngọc về trước nhé!

Lâm gạt đầu và đáp lại lời từ giã của cô bạn gái cũng bằng “điệp khúc” quái đản đó:

- À... à... à...

Khi Lâm “à” đến tiếng thứ mười hai thì Hải Ngọc đã biến mất chỗ cua quẹo.

“Nàng thơ” đã mất hút thì tất nhiên “thi sĩ” cũng không có lý do gì để làm tiếp bài thơ “à, à” nữa. Lâm lững thững bước, và từ giây phút đó, nó bỗng nhiên biến thành con người khác.

Con người khác là con người đã chán “quây” chán đặt về trêu chọc bạn bè. Bây giờ, con người khác chỉ có một ước ao cháy bỏng là làm sao cho nhỏ Hải Ngọc đừng nhìn mình như nhìn một “kẻ tà đạo” nữa.

Đó là lý do tại sao sáng nay ở trong lớp Lâm đã ngăn cản Quới Lương làm loạn. Hơn thế nữa, nó còn bốc đồng làm một chuyện động trời là đứng lên hô hào cả lớp giữ trật tự khiến cho trật tự trong lớp suýt nữa đã đổ bể thảm thương.

Nguyên nhân thâm kín đó chỉ có mình nó hiểu và đó là bí mật không thể chia sẻ cùng ai được. Cho nên nó đành ngậm tằm trước những lời chất vấn sôi sục của bọn Quới Lương, Quốc Ân, Hải Quán và cuối cùng đành buồn bã nhìn ba đứa bạn thân nhất của nó hằm hằm bỏ đi.

Lâm vừa đi vừa nghĩ ngợi, lòng buồn vui lẫn lộn.

Lúi thúi một hồi, nó mừng rỡ thấy ngôi nhà thân yêu của nó hiện ra trước mắt. Nhưng rồi nó nhanh chóng chuyển qua buồn bã khi kịp nhìn thấy trước ngôi nhà thân yêu là một thằng bạn thân yêu đang chờ sẵn: Quới Lương!

Lâm bước lại gần, mặt xụ xuống một đồng:

- Mà đi đâu đây?

Quới Lương phớt lờ vẻ cau có của bạn, cười hềnh hếch:

- Tao đợi mày.

- Chi? - Lâm cộc lốc.

Quới Lương kéo tay bạn:

- Vào nhà đi!

- Không! - Lâm giật tay lại - Nói gì thì nói lẹ đi, tao đang bị ốm.

Biết Lâm đang đuối khéo, Quới Lương vào đề ngay:

- Bây giờ chỉ có mình tao với mày, mày nói thật đi!

- Nói thật chuyện gì?

- Đừng giả vờ nữa! - Quới Lương nhăn nhó - Chuyện hồi sáng chứ chuyện gì!

Lâm lạnh lùng:

- Chuyện đó tao nói rồi! Tại tao thích thế!

- Tự nhiên thích thế?

- Đúng vậy, tự nhiên thích thế!

Quới Lương nhún vai:

- Tao không tin! Không ai lại tự nhiên thích làm ngược lại những điều mình làm trước nay cả!

Quới Lương đặt tay lên vai bạn:

- Mà cứ nói thật cho tao nghe đi! - Giọng nó chuyển qua thủ thỉ - Bộ mày không muốn chia sẻ tâm sự với tao sao?

Cái giọng ngọt như mía lùi của bạn khiến Lâm đắm đuối. Trong một lúc, nó muốn thú thật mọi chuyện với thằng bạn thân nhất của nó. Nó muốn kể cho thằng Quới Lương nghe nó thèm được trở thành một cậu học trò đang hoàng, đứng đắn ra sao, thèm trở nên đáng yêu trong mắt con nhỏ Hải Ngọc như thế nào.

Nhưng đúng vào lúc nó sắp mách môi định kể tuốt hết ra, một ý nghĩ vụt loé lên trong đầu đã ngăn nó lại.

Lâm không sợ Quới Lương biết được tâm trạng của mình. Nó cũng không sợ thằng này bép xép với ai. Lâm chỉ sợ sau khi thằng Quới Lương biết được điều bí mật trọng đại đó rồi mà con nhỏ Hải Ngọc kia vẫn thờ ơ với nó, vẫn vừa trông thấy nó là quay mặt đi chỗ khác thì nó chỉ có chui xuống đất ở với giun may ra mới đỡ ngượng.

Viễn cảnh u ám đó khiến Lâm kịp ngậm tằm vào phút chót. Nó nhìn bạn gãi gãi đầu rồi đỏ mặt ngó lơ chỗ khác.

Thấy thằng này sắp sửa phun tuốt tuốt mọi bí mật ra miệng, cuối cùng bỗng “cảnh giác” nín thinh, Quới Lương tức như bị bò đá.

Nó cầm tay Lâm lay lay, giọng nóng nảy:

- Mày nói đi! Sao, có chuyện gì xảy ra với mày mấy hôm nay vậy?

- Có chuyện gì đâu! - Lâm đã kịp lấy lại vẻ thản nhiên.

Và từ thản nhiên đến lạnh lẽo chỉ có một bước ngắn ngủi. Lâm cup mắt xuống, mặt phủ sương mù:

- Thôi, mày về đi! Tao đang ốm, không muốn ai quấy rầy!

Khi này bị đuổi khéo, Quới Lương cố nhịn. ày giờ bị đuổi thẳng cánh, lại biết cuộc “điều tra” đã thất bại hết đường cứu vãn, Quới Lương đổ quạu. Nó gầm lên, khói xịt đằng tai:

- Ốm cái đầu mày! Đồ phản bạn!

Nếu Quới Lương khói xịt đằng tai thì Lâm khói xịt đằng mũi. Nó cũng gân cổ gầm lên, thậm chí còn gầm lớn hơn thằng bạn thân thiết của nó gấp mấy lần:

- Phản bạn cái đầu mày! Tao vô nhà đây!

Phản kích xong, Lâm quay lưng chui tuốt vô nhà, bỏ mặc Quới Lương đứng ngó theo bằng ánh mắt tóe lửa. Nhìn ánh mắt đó, ai cũng biết nếu nuốt sống được thằng bạn của mình thì Quới Lương đã nuốt ngay tút xuyết rồi. Chỉ tiếc là miệng nó nhỏ quá, lại có mấy cái răng bị sún nữa.

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20637-Kinh-van-Hoa-Tap-37-Lop-pho-trat-tu#ixzz2OBjazzSb

4. Chương 04

Chương 4

Thế là kể từ hôm đó, thủ lĩnh băng “tứ quây” đã không còn là chính nó.

Vào lớp, Lâm ngồi như cục đất. Tất nhiên, nó hết dám cao hứng đứng lên đòi thiết lập trật tự thay cho Minh Vương. Nhưng suốt bốn, năm tiết học dài đằng đẳng mà nó không gây nên một sự om sòm nào đã là tiến bộ lắm rồi.

Tóm lại, “thi sĩ Hoàng Hôn” bây giờ là một thằng Lâm hiền lành, nhu mì nhũ mĩ, thậm chí bảo nó đã trở thành một bậc đạo mạo đáng kính cũng chẳng sai.

Sự thay đổi của Lâm lập tức chia ba lớp học: Lũ bạn thì thắc mắc, các thành viên trong băng “tứ quây” thì tức giận, còn mấy đứa trong ban cán sự lớp thì ngạc nhiên một cách thích thú.

Và đứa thích thú nhất trong những đứa thích thú hẳn nhiên là lớp phó trật tự Minh Vương. Bởi nó không những là lớp phó trật tự mà còn là tổ trưởng của thằng Lâm “hoàn lương” kia nữa.

Trong buổi họp tổ, Minh Vương không tiếc lời biểu dương Lâm. Nó khen ngợi “thi sĩ Hoàng Hôn” bằng tất cả những từ ngữ bóng bẩy nhất mà cái đầu chậm chạp của nó có thể nghĩ ra được.

Lâm ngồi nghe Minh Vương rót mật vào tai, mặt đỏ lên vì ngượng ngùng và cả vì sung sướng. Sung sướng nhất là thỉnh thoảng liếc trộm sang chỗ Hải Ngọc, nó thấy cô bạn gái đang mỉm cười với mình bằng đôi mắt long lanh và gương mặt sáng bừng rạng rỡ.

Những lúc đó Lâm thấy lòng mình rộn ràng kỳ lạ. Nó có cảm giác đôi má mình nóng đến mức nó phải len lén đưa tay lên sờ xem có bị bỏng da không.

Nó sờ và nó tiếc là kể từ cái buổi gặp gỡ tình cờ đó đến nay, nó chưa có dịp trò chuyện với Hải Ngọc thêm một lần nào nữa.

Nói cho đúng ra, không phải là Lâm không có cơ hội. Đã mấy lần, nó bắt gặp Hải Ngọc đứng thờ thẩn một mình ngoài hành lang trong giờ ra chơi. Có nghĩa là đã mấy lần nó có thể tiến lại bắt chuyện, nếu nó đủ can đảm. Nhưng mặc dù bụng nghĩ chuyện đó có khó quá gì đâu, miệng nó vẫn khô rang và đôi chân nó như bị ai đóng đinh xuống đất.

Lâm cứ đứng trơ nhìn cơ hội trôi qua như thế không chỉ một lần. Và thi sĩ nhà ta bỗng ngỡ nhận ra rằng đến gần một đứa con gái để chọc ghẹo, cóc đầu hoặc giật tóc cho nó khóc thét lên hoá ra lại dễ hơn nhiều so với việc đến gặp nói chuyệnh đằng hoàng, nghiêm chỉnh,

Bây giờ, thấy Minh Vương tán tụng mình lên tới tận mây xanh, thấy Hải Ngọc nhìn mình thân thiện, Lâm lại thấy tiêng tiếc. Sớm muộn gì mình cũng phải bắt chuyện với Hải Ngọc, hỏi xem chiếc xe của nó từ bữa đó đến nay có bị sút pê đan thêm lần nào nữa không và nếu có thì nó xoay xở ra sao khi... không có mình bên cạnh! Lâm bâng khuâng nhủ bụng và khi tự dặn mình như vậy, nó thực sự tin rằng cái giây phút đẹp đẽ đó không có lý nào lại không xảy ra,

Sở dĩ Lâm tin chắc như thế bởi nó không bao giờ ngờ môn sinh vật lớp 9 lại có chương ” Hệ tuần hoàn” và khi dạy xong chương đó, thầy Chiến bắt các tổ phải đem ếch tới lớp để quan sát và thực hành.

Ở tổ mình, Lâm được phân công mua ếch vì nhà nó ở ngay chợ.

Hôm đó Lâm dậy sớm hơn mọi bữa. Ăn qua quít và miếng cơm, nó chạy đi kiếm một cái bao nilông, đổ một ít nước và **c thủng vài cái lỗ, sau đó cẩn thận bỏ bốn con ếch vào rồi hí hửng mang tới lớp.

5. Chương 05

Chương 5

Lâm nguyên rửa mình thậm tệ. Khi nãy ở trong lớp nó đã nổi nóng với Minh Vương. Nó đã giở cái giọng mà lâu nay nó đã quyết tâm từ bỏ. Bằng lối ăn nói đó, nó đã trở lại là thằng Lâm “quậy”, trở lại là thằng Lâm nói năng vung xích chó.

Tệ hơn nữa, nó đã ăn nói lung tung trước cặp mắt tròn xoe chăm chú của nhỏ Hải Ngọc. Chắc Hải Ngọc chán mình lắm! Lâm buồn rầu nghĩ. Mấy hôm nay, lúc nào nó cũng loay hoay nghĩ cách lân la trò chuyện với cô bạn cùng tổ này.

Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra cách thì đã xảy ra câu chuyện sáng nay. Thật chả ra làm sao!

Bây giờ mình phải làm lại từ đầu! Lâm vừa đi vừa vạch kế hoạch. Làm một học sinh hiền lành, đứng đắn thực không dễ nhưng cũng không đến nỗi quá khó! Điều quan trọng là mình không được nóng nảy trước bất cứ chuyện gì. Mình phải bình tĩnh! Bình tĩnh là trên hết!

- Lâm ơi, chờ tụi tao với!

Tiếng kêu của Quới Lương vang lên sau lưng cắt đứt luồng suy nghĩ trong đầu Lâm.

Nó quay lại, ngạc nhiên thấy Quốc Ân, Hải Quấn và Quới Lương đang xóc cặp tất tả đuổi theo.

Mấy hôm nay, trên đường về Lâm cố ý không đi chung với ba đứa bạn thân của mình. Có hôm nó nhanh chân về trước. Có hôm nó đợi cho bọn Hải Quấn ra khỏi cổng mới lò dò ra sau. Nó không muốn ngày nào cũng rơi vào cảnh tụi bạn nó thi nhau vặn vẹo, còn nó thì đáp trả nhát gừng và cuối cùng kết thúc bằng bốn bộ mặt hầm hầm như những kẻ tử thù.

Bọn Hải Quấn hình như cũng chán Lâm lắm rồi. Thấy lâm tách ra, tụi nó cũng lơ luôn. Thời gian đầu, tụi nó còn kì kèo rủ Lâm về chung. Những lần sau, nghe trống ra về vang lên, tụi nó ôm cặp téch thẳng.

Vì vậy, bây giờ thấy tụi bạn đuổi theo mình kêu ơi ới, Lâm vô cùng thất vọng. Tuy nhiên nó vẫn làm mặt tỉnh. Nó dừng lại chờ, không tỏ thái độ gì.

Quới Lương chạy tới trước tiên. Nó nhìn Lâm, hỏn hển:

- Mày đi sao mà nhanh thế? Y như tàu tốc hành!

Hải Quấn quệt mồ hôi trán:

- Tụi tao rượt theo mày muốn hụt hơi!

Lâm liếm môi:

- Có chuyện gì vậy?

Hải Quấn giơ ngón tay cái lên:

- Tụi tao rượt theo mày để biểu dương ầy mà!

Quốc Ân cười toe toét:

- Khi nãy mày “chơi” thằng Minh Vương một vỏ đã quá!

Quới Lương vui vẻ:

- Chiêu của mày tung ra khi nãy đúng là chiêu “sát thủ”. Ngay lớp phó trật tự cũng cà lăm luôn!

Lâm đang hồi hận về chuyện đó, bất ngờ bị lũ bạn ào tới khen rồi rít, mặt mày dờ cười dờ mếu.

- Sát thủ gì đâu! - Lâm gượng gạo - Tức quá thì nói vung thế thôi!

Rồi Lâm tặc lưỡi:

- Tao nói thằng Minh Vương như thế kể ra cũng hơi nặng lời!

- Nặng lời cái quái gì! - Hải Quấn hung hăng - Thằng Minh Vương là tổ trưởng của mày, lẽ ra phải bênh mày, đằng này nó lại hùa theo hai con nhỏ Xuyên Chi và Vành Khuyên để “hãm hại” mày, mày chưa “uýnh” nó là may cho nó lắm rồi!

Lâm nhần nhó:

- Mày sao lúc nào cũng...

- Mày đừng có “từ bi” - Hải Quấn cất ngang - Nếu thằng Minh Vương tử tế sao nó không đi bắt ếch mà sai mày, bây giờ lại còn cảm rảm cảm ràm về chuyện ếch nhảy nữa!

Lâm không thể nói rõ cho tụi Hải Quấn biết sở dĩ nó muốn xử nhữn không phải vì Minh Vương mà vì cái đứa ngồi kế thằng này, tức con nhỏ Hải Ngọc sút pê-đan xe. Lâm không nói được nên mặc cho tụi kia thì nhau xúi bậy, nó cứ ậm à ậm ừ.

- Nếu là tao, tao sẽ cho thằng Minh Vương biết tay! - Hải Quấn tiếp tục lải nhải.

Quốc Ân hừ mũi:

- Còn tao, bét ra tao cũng xin chuyển sang tổ khác!

Rồi nó mơ màng:

- Phải chi băng ” tứ quậy” được ở chung một tổ há!

- Bốn đứa tụi mình tập trung vào một tổ không hay đâu! - Quới Lương phản đối - Như vậy dễ khiến cho thầy cô chú ý!

Hải Quấn gật gù:

- Quới Lương nói đúng! Các thành viên của băng “tứ quậy” phải nằm rải rác ở nhiều tổ khác nhau để làm “nòng cốt” chứ!

Nói xong, nó toét miệng cười hì hì và quay sang Lâm:

- Còn ý mày thế nào hở Lâm!

- Ý tao hở - Lâm ngược lên, uể oải - Ý tao là bây giờ.... tao về trước!

Câu trả lời trớt quớt của “thi sĩ Hoàng Hôn” khiến Hải Quấn thu ngay nụ cười.

Nó cau mày:

- Mày lại làm sao thế hả?

Lâm hít vào một hơi:

- Tao có làm sao đâu!

Rồi không để cho tụi bạn kịp chất vấn, nó vội vã gơ tay chào:

- Tao đi nhé!

- O... ơ....

Hải Quấn mới “ơ, ơ” được mấy tiếng đã không thấy thằng bạn mình đâu nữa. Lâm lật đật rẽ vào con hẻm trước mặt, không cần biết căn hẻm đó có dẫn về nhà mình hay không. Nó muốn trốn chạy tụi bạn nó ấy mà.

Quới Lương đâm hai tay vào nhau:

- Thật tao không hiểu nổi!

Hải Quấn dậm chân bình bịch:

- Còn tao thì không chịu đựng nổi nữa!

Quốc Ân tức tối đề nghị:

- Hay tụi mình khai trừ nó ra khỏi băng ” tứ quậy” quách! Như vậy chỉ còn ” tam quậy” thôi!

Hải Quấn giận Lâm thì quả có giận thật, nhưng chưa bao giờ nó tưởng tượng tới chuyện băng “tứ quậy” không có Lâm. Băng “tứ quậy” không có thằng Lâm thì chẳng còn bao lăm giá trị. Hải Quấn biết rõ như

thế. Lâm là đứa đầu trò, lăm mẻo vặt, mồm miệng lanh lẹ, lại tài hoa nhất bọn. Nó làm về trên thiên hạ thì đúng là không ai bằng. Loại một đứa có biệt tài như vậy ra khỏi bọn thì uổng quá.

- Vụ đó để từ từ tính! - Hải Quấn nhìn Quốc Ân, ngần ngừ đáp.

Thực bụng, Quốc Ân cũng đâu có muốn khai trừ Lâm. Tức mình thì nó nói bừa thế thôi. Vì vậy, thấy Hải Quấn lưỡng lự, nó tán thành ngay:

- Ủ, chuyện đó cũng không gấp gáp gì!

Trong bọn, Quới Lương chơi thân với Lâm nhất. Lúc đầu, nghe Quốc Ân hùng hổ đòi khai trừ Lâm, nó hơi hoảng. Nhưng sau đó thấy hai đứa kia chẳng có vẻ gì quyết tâm thực hiện ý định lắm, nó dần bình tĩnh lại.

- Ủ! - Quới Lương gật gù - Có gì đâu mà phải vội vàng! Biết đâu một ngày nào đó thằng Lâm chẳng trở lại như xưa!

Khi nói câu đó, Quới Lương chỉ nói cho qua, nói để xoa dịu sự ấm ức trong lòng Quốc Ân và Hải Quấn. Chứ trong thâm tâm nó không tin thằng bạn thân thiết của nó sẽ thay đổi.

Nào ngờ khoảng một tuần lễ sau, cũng trên đường đi học về, Quốc Ân, Hải Quấn và Quới Lương đang sánh bước trên v**** hè, bỗng nghe tiếng thằng Lâm gọi giật từ phía sau:

- Quới Lương, Hải Quấn, Quốc Ân ơi, tụi mày đi chậm chậm chờ tao với!

Tụi Hải Quấn sững sốt ngoảnh phắt lại. Thấy thằng Lâm đang ba chân bốn cẳng đuổi theo, ba đứa không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, ngỡ ngàng thấy cuộc đời sao mà đảo lộn nhanh chóng quá! Mới hôm nào đây, thằng Lâm còn hùng hổ bỏ về trước khiến tụi nó rụt theo muốn xịt khói. Vậy mà hôm nay chính thằng này lại co giò chạy theo đòi... làm quen bảo tụi nó không giương mắt ếch lên sao được!

- Gì thế hở mày!

Đợi Lâm lại gần, Hải Quấn nheo mắt hỏi.

Thấy ba đứa bạn dòm mình lom lom, Lâm nghe thấy nhồn nhột, liền bối rối đưa tay gãi cổ:

- Tao... tao...

Quốc Ân khịt mũi:

- “Tao” sao?

Lâm ngó lơ đi chỗ khác:

- Tao nghĩ tụi mày nói đúng.

- Nói đúng chuyện gì?

- Chuyện về thằng Minh Vương đó! - Lâm hừ giọng - Tao nghĩ lại rồi. Nó đúng là đứa chẳng ra gì!

Rồi Lâm đưa tay, hùng hồn kể tội tổ trưởng của mình:

- Nó là tổ trưởng mà không chịu đi mua ếch, chỉ giỏi sai tao, sau đó còn hùa theo hai con nhỏ Xuyên Chi và Vành Khuyên lên án tao ngay giữa lớp...

”Cáo trạng” của Lâm không có gì mới. Nó chỉ lặp lại luận điệu hôm trước của Hải Quấn. Điểm mới là thái độ hung hăng đáng ngạc nhiên của nó Kết tội Minh Vương xong, nó giơ tay chém một phát thật lực vào không khí, giọng hầm hầm:

- Thù này tao quyết phải trả cho bằng được!

Về đàng đàng sát khí của Lâm khiến ba đứa bạn nó thộn mặt ngẩn ngơ. Hôm trước khi chuyện mới xảy ra còn nóng hôi hổi, tụi Hải Quấn khích cách mấy, Lâm vẫn một mực xui lơ. Còn bữa nay, “mối thù Chương ừ” đã nguôi ngất và mọi người đã quên bằng đi rồi, không hiểu sao thằng Lâm bỗng khăng khăng đòi “rửa hận”.

Quốc Ân nhìn Lâm, chớp chớp mắt:

- Mà nói thật đấy hở?

- Thật!

- Thế sao hôm trước...

Lâm cắt ngang thắc mắc của Quốc Ân:

- Hôm trước tao chưa kịp nghĩ ngợi. Còn bây giờ tao đã “nghiên ngẫm” cẩn thận rồi.

Lâm nắm hai tay vào nhau:

- Tao sẽ cho thằng Minh Vương biết thế nào là oai danh và sự lợi hại của băng “tứ quậy”!

Thấy “thi sĩ Hoàng Hôn” quyết chí quay trở lại với băng “tứ quậy”, thậm chí còn có ý định làm cho danh hiệu “tứ quậy” lẫy lừng hơn trước nữa, ba đứa bạn nó như nở từng khúc ruột.

Và khi đã vui mừng, chẳng ai thèm quan tâm những chuyện vặt vãnh. Tụi Quốc Ân chẳng buồn tiếp tục thắc mắc tại sao thằng Lâm đột nhiên không muốn làm một học sinh ngoan ngoãn hiền lành nữa, lại chỉ vì một lý do lằng xẹt là để trả một mối thù đã thuộc về “quá khứ xa xăm”.

Tụi nó mãi chìm đắm trong nỗi hân hoan. Tụi nó xúc động chào đón Lâm như chào đón một người hùng vừa trở về từ mặt trận.

Quới Lương long lanh mắt:

- Tao đã nói trước sau gì mày cũng quay trở lại như xưa mà!

Quốc Ân mặt mày rạng rỡ:

- Phải như thế chứ! Bốn đứa tụi mình đâu có thể tách rời nhau được!

Hải quần nhếch môi, khoái trá:

- Băng “tứ quậy” tụ về một mối, từ nay thằng Minh Vương sẽ mất ăn mất ngủ, hà hà!

Mặc cho tụi bạn tán hươu tán vượn, Lâm không nói gì, chỉ nhoẻn miệng cười. Quay về với băng “tứ quậy”, Lâm đương nhiên trở lại ngôi vị thủ lĩnh.

Thủ lĩnh hẳn phải thuộc hạ. Thuộc hạ cười nói riu rít, còn thủ lĩnh không vậy.

Thủ lĩnh thì phải trầm ngâm nghĩ kế.

6. Chương 06

Chương 6

Thực ra, việc thằng Lâm quay về “lãnh đạo” băng “tứ quậy” để tìm kế “hãm hại” Minh Vương không đáng gì đến “mối thù” Lâm tuyên bố với tụi Hải Quần.

Hành động của Lâm bắt nguồn từ một nguyên nhân hoàn toàn khác.

Và cái nguyên nhân đó thoát tiên là do nơi thằng Đỗ Lễ tấy máu tay chân.

Một hôm, trong giờ ra chơi, thằng Đỗ Lễ tự dựng cao hứng lực lợi chổng tập của nhỏ Hải Ngọc nhét trong ngăn bàn. Lúc này, Hải Ngọc đã tót ra ngoài sân chơi đùa với chúng bạn.

Bữa trước nhỏ Hải Ngọc có khoe với Đỗ Lễ tấm hình diễn viên điện ảnh Đài Loan Tô Hữu Bằng, người đóng vai Ngũ A Ka trong bộ phim “Công chúa Hoàn Châu” chiếu trên tivi.

Nưng Hải Ngọc là con nhỏ kỹ tính. Nó không cho Đỗ Lễ rờ tay vào tấm hình, sợ thằng này làm hỏng. Nó cầm tấm hình đưa lên đưa xuống xa xa cho Đỗ Lễ căng mắt dòm.

Đỗ Lễ dòm một hồi mỗi mắt, lại không trông rõ, tức mình chìa tay ra:

-Hải Ngọc đưa tôi mượn xem chút đi! Tôi có lấy mất đâu mà sợ!

-Không! Hải Ngọc phồng má - Hải Ngọc không sợ Đỗ Lễ lấy mất chỉ sợ Đỗ Lễ làm hư.

-Tôi không làm hư đâu! - Đỗ Lễ liếm môi - Tôi chỉ xem qua một tí thôi, rồi trả lại liền.

Mặc cho Đỗ Lễ năn nỉ, Hải Ngọc vẫn không chịu đưa, thậm chí nó còn cẩn thận nhét tấm hình vào giữa cuốn tập:

-Để từ từ Hải Ngọc suy nghĩ lại đã!

Thái độ của Hải Ngọc làm Đỗ Lễ điên tiết. Nó bấu môi:

-Tuồng quý lắm đấy! Ông đây cóc thèm!

Đỗ Lễ chỉ nói cho bõ ghét thôi, chứ bụng vẫn tức anh ách. Thế là nó nảy ra ý định đánh cắp tấm hình. Lần này đánh cắp không chỉ để xem mà xem xong, nó sẽ giấu luôn cho con nhỏ Hải Ngọc phách lối kia khóc thét chơi. Có thể thì mới nguôi tức được!

Từ hôm đó, Đỗ Lễ bắt đầu rình rập. Nhưng muốn đánh cắp tấm hình một cách êm xuôi không phải là chuyện dễ. Nhỏ Hải Ngọc chỉ chờ trống ra chơi là tốt ra sân. Nhưng những đứa ngồi quanh đó không phải bao giờ rời lớp vào giờ chơi.

Thằng Minh Vương quen thói ừ lì, chậm chạp, lúc nào cũng thích dán người vào ghế, đồ bầy đi đâu được một li. Giờ ra chơi, mặc cho tụi bạn chạy nhảy, hò hét, nó cứ ngồi ỳ một chỗ lấy tập ra ôn bài. Thực ra Minh Vương chẳng chăm chú vào bài vở mấy tí, nó ngồi đó cốt là để canh chừng lớp học đó thôi.

Đã thế ở bàn trên, hôm nào nhỏ Hạnh cũng ngồi lù lù một đống. Tụi nhỏ Hạnh, Quý Ròm và Tiểu Long tuy là bạn thân nhưng giờ chơi chỉ có Tiểu Long và thằng ròm là hào hứng chạy nhảy. Còn nhỏ Hạnh lại thích ngồi chơi trong lớp hơn.

Lớp phó trật tự ngồi bàn dưới, lớp phó học tập ngồi bàn trên, có cho vàng Đỗ Lễ cũng không dám lục lọi ngăn kéo của Hải Ngọc, dù cho nó và Hải Ngọc ngồi sát rạt bên nhau chứ đâu.

Phải đến ngày thứ tư, Đỗ Lễ mới thực hiện được âm mưu của mình. Đó là hôm thằng Minh Vương bị tụi Tiểu Long, Quý ròm dụ ra sân chơi đá bóng, còn nhỏ Hạnh thì hăng hái chạy theo làm “cổ động viên” cho hai đứa bạn của mình.

Đợi cho những “nhân vật hắc ám” khuất ngoài cửa lớp, Đỗ Lễ bắt đầu ra tay.

Trước tiên, nó mò mẫm trong ngăn bàn của Hải Ngọc, lôi tất cả tập vở đem qua ngăn bàn của mình. Như vậy nhờ có ai đó thỉnh linh bắt gặp, sẽ tưởng nó đang xem tập của nó. Đỗ Lễ đã tính toán cả rồi. Vì vậy nó chả lấy gì làm lo lắng. Nó không tin trong mười lăm phút ra chơi, nó không tìm ra tấm hình Tô Hữu Bằng trong chồng tập của Hải Ngọc.

Nhưng rốt cuộc, Đỗ Lễ không tìm ra tấm hình đó thật. Nói cho đúng, Đỗ Lễ chỉ tìm nửa chừng rồi không tìm nữa. Nó không tìm nữa không phải là do nản chí mà do nó tình cờ tìm thấy trong chồng tập của cô bạn gái một thứ còn hấp dẫn hơn ngàn lần tấm hình Tô Hữu Bằng.

Đó là lá thư của thằng Lâm.

Thằng Lâm trước nay không thích chơi trò viết thư, nay tự dưng gửi thư cho nhỏ Hải Ngọc dút khoạt là chuyện lớn chứ không phải chơi.

Trăm phần trăm đó là thư tỏ tình! Đỗ Lễ tin chắc như vậy. Bởi lá thư mà nó bắt gặp viết bằng tiếng Anh. Nếu là thư từ bình thường, chẳng ai đi viết bằng tiếng Anh làm gì cho nhọc xác, nhất là với một đứa học hành chẳng giỏi giang gì như thằng Lâm.

Hắn thằng Lâm thổ lộ lắm điều bí mật và sợ người khác xem được nên phải hì hục viết bằng thứ tiếng àm nó sợ nhất trên đời này.

Hai nữa, ngay đầu thư, Đỗ Lễ đã đọc thấy hai chữ “My dear”. Phải thân thiết triu mến lắm, người ta mới dùng từ này để gọi nhau. Hì hì, đích thị là “thi sĩ Hoàng Hôn” nhà ta đang “rung động đầu đời” rồi! Đỗ Lễ khoái chí nhủ bụng và tò mò xem tiếp xuống dưới.

Nhưng khổ nỗi, trình độ tiếng Anh xưa Đỗ Lễ cũng chẳng khảm khá gì. Nó nhìn vào lá thư, toát mồ hôi khi thấy chữ quen thì ít mà chữ lạ lại nhiều.

Nó vừa đọc vừa đoán, loay hoay một hồi vẫn chẳng xem được mấy dòng. Đã vậy, nghe ngoài hành lang có tiếng lao xao, nó biết sắp tới tiết học, lại càng quỳnh.

Không biết làm sao, Đỗ Lễ nhét đại lá thư của thằng Lâm vào túi áo. Rồi hấp tấp đem trả chồng tập của Hải Ngọc vào lại chỗ cũ.

May cho Đỗ Lễ, Hải Ngọc tuy là đứa kỹ tính nhưng lại vô tâm.

Ra chơi vô, nó lấy tập ra học, lại đúng cuốn tập cất lá thư của thằng Lâm, khiến Đỗ Lễ muốn ngừng thở. Nhưng Hải Ngọc chẳng để ý gì, nó chỉ ngồi cặm cụi ôn bài, sợ chốc nữa bị kêu lên bảng.

Đỗ Lễ ngồi bên cạnh lé mắt dòm sang, bụng giật thon thót. Có đến mấy lần, Đỗ Lễ tưởng trái tim mình vọt ra khỏi ***** ngực khi thấy nhỏ Hải Ngọc lật tới lật lui các trang vở. Tiếng giấy kêu sột soạt vốn là âm thanh quen thuộc trong lúc này bỗng nghe rờn rợn làm sao!

Nhưng Hải Ngọc không có ý định kiểm tra lá thư còn hay mất. Nó chỉ lật tìm bài học thôi. Dường như nó không nhớ nó đã cất lá thư quan trọng đó trong cuốn tập. Cũng có thể nó đã quên bằng chuyện thằng Lâm gửi thư cho nó rồi. Đỗ Lễ khoan khoái nhủ bụng và dần dần bình tĩnh trở lại.

Nhưng Đỗ Lễ chỉ bình tĩnh có chút xíu thôi. Vì nó còn phải nghĩ cách trả lại bức thư vào chỗ cũ. Nó biết sớm muộn gì con nhỏ Hải Ngọc cũng phát hiện ra bức thư trong tập không cánh mà bay. Trong trường hợp đó, kẻ đáng nghi nhất sẽ là nó chứ không ai.

Chiều đó, Đỗ Lễ đem lá thư đi photocopy. Phải thao thức suốt một buổi trưa, Đỗ Lễ mới nghĩ được ra một sáng kiến tuyệt vời này. Như vậy thì sáng hôm sau, nó có thể trả ngay “bản gốc” về vị trí cũ một cách êm thấm. Đồng thời nó cũng sẽ có thì giờ tra cứu từ điển để mò mẫm đọc cho ra những lời lẽ chắc là rất tình tứ của thằng Lâm.

Định bụng như vậy, nhưng khi bước vào tiệm photocopy, trong đầu Đỗ Lễ chợt nảy ra ý định mới. Nó chợt thấy một “tài liệu hấp dẫn” như thế này mà chỉ đem photocopy có một bản thì hoang phí quá, nhất là so với sự vất vả mà nó phải bỏ ra để có được “báu vật” này.

Thế là Đỗ Lễ quyết định photocopy lá thư của thằng Lâm làm bốn bản. Nó sẽ giữ một bản để “nghiên cứu”, ba bản còn lại sẽ phân phát cho ba đứa ngồi gần nó là Quý ròm, Tiểu Long và thằng Cung.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ đúng như dự định của Đỗ Lễ. Sáng hôm sau, trống ra chơi vừa vang lên, Hải Ngọc vừa rời khỏi lớp, Đỗ Lễ đã nhanh tay nhét lá thư vào lại trong tập của cô bạn gái một cách gọn gàng. Tất nhiên đó không phải là cuốn tập hôm nọ, nhưng Đỗ Lễ không quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt đó.

Xong, nó phóng ra sân, đuổi theo bọn Quý ròm.

-Ê, Cung, Tiểu Long, Quý ròm!

Chạy chưa tới nơi, Đỗ Lễ đã ngoác miệng gọi lớn.

Ba đứa bạn nó dừng bước ngoảnh lại.

Quý ròm mỉm cười:

-Rủ tụi tao chơi đá bóng hả?

-Không! - Đỗ Lễ dè tay lên ngực- Chuyện này hấp dẫn hơn đá bóng nhiều.

Ba cặp mắt lập tức tròn xoe:

-Chuyện gì vậy?

Mặt Đỗ Lễ thoát nghiêm trọng:

-Chuyện này không thể nói giữa sân trường được.

Cung nheo mắt:

-Mày định rủ tụi tao đi ăn trộm hả?

-Tao không đùa đâu! - Đỗ Lễ mím môi - Đây là một bí mật khủng khiếp trong lớp mình.

Nghe tới hai chữ “bí mật”, Cung thôi ngay giọng cà khịa. Nó cắn môi:

-Bí mật khủng khiếp?

-Ừ!

Quý ròm hất hàm:

-Vậy mày nói đi!

-Không nói ở đây được!

Đỗ Lễ đáp. Rồi nó ngoắt tay:

-Tụi mày đi theo tao.

Tiểu Long chớp mắt:

-Đi đâu?

-Ra sau hè.

Đỗ Lễ buông gọn. Và quay mình đi trước, không cần biết ba đứa bạn nó có đồng ý hay không.

Thái độ hách xì hăng của Đỗ Lễ khiến bọn Quý ròm bức mình quá xá. Nhưng sự tò mò xem ra còn mạnh hơn sự bức mình. Thế là sau một thoáng ngần ngừ, Quý ròm, Tiểu Long và Cung lẻo đẻo đi theo Đỗ Lễ, nôn nóng xem thằng này đang nắm giữ bí mật trọng đại gì mà làm tàng ghê thế.

Ra đến hè sau, Đỗ Lễ dừng lại, chống hai tay vào hông:

-Tụi mày biết không, chuyện này ghê gớm lắm!

-Chuyện gì thì nói phứt ra cho rồi, cứ úp úp mở mở hoài! - Cung phát cáu.

Đỗ Lễ cho tay vào túi, cười hì hì:

-Đừng sốt ruột! Khi xem xong lá thư này, mày sẽ thấy mày là một trong những đứa may mắn được biết “tài liệu” này đầu tiên.

Nói xong, Đỗ Lễ rút trong túi ra mấy tờ giấy, giơ lên cao.

-Gì vậy! -Ba cái miệng cùng hỏi.

Đỗ Lễ hạ tay xuống:

-Tụi mày xem đi!

Lập tức bọn Tiểu Long vội vàng đón lấy mấy tờ giấy trên tay Đỗ Lễ. Có đúng ba tờ cho ba đứa.

Thằng Cung vừa liếc mắt qua tờ giấy đã hớn hỏ reo ầm:

-Hay quá! Đề thi tiếng Anh học kỳ một sắp tới hử mày!

Đỗ Lễ chưa kịp đáp, Cung lại tía lía:

-Mày kiếm ở đâu ra thứ “độc” này vậy?

-Đề thi tiếng Anh cái đầu mày- Quý ròm cười khẩy- Mày đọc kỹ tên “giáo viên” ký bên dưới “đề thi” đi!

Cung chột dạ, lia mắt xuống cuối lá thư, thấy “giáo viên” đúng là họ Trần nhưng không phải là Trần Thi Vĩnh An mà là Trần Lâm, thủ lĩnh băng “tứ quậy”. Giọng Cung xuôi xì:

-Thế mà tao tưởng thằng Đỗ Lễ moi được đề thi tiếng Anh chứ.

Nó sấm *** tờ giấy, lẩm bẩm:

-Ủa, chứ đây là “tài liệu” gì vậy kìa?

Thằng Cung trình độ tiếng Anh cũng chỉ làng nhàng nên không nhận ra đây là “thư tình” của “thi sĩ Hoàng Hôn”.

Trong bon, Quý ròm khá tiếng Anh nhất. Nên nó nói ngay:

-Thư của thằng Lâm gửi cho Hải Ngọc đấy!

-Trời đất! - Cung kêu lên - Thằng Lâm viết thư tình cho nhỏ Hải Ngọc?

Cung ôm đầu, vờ khụy xuống:

-Loạn rồi!

Đỗ Lễ nhếch mép:

-Thấy chưa! Tao đã bảo đây là một bí mật khủng khiếp mà!

Rồi nó hoan hỉ bình phẩm:

-Tình yêu sẽ giúp tụi “tứ quây” từ nay bớt “quây”. Bây giờ tao mới biết tại sao gần đây thằng Lâm hiền như bột!

Tiểu Long nhắm đọc một hồi rồi ngược lên:

-Đây đâu phải là thư tình!

-Ủa, không phải thư tình hả?

Đỗ Lễ ngạc nhiên hỏi lại, thực ra nó cũng đâu có đủ thì giờ lẫn sự kiên nhẫn để “dịch” hết lá thư.

-Không phải! - Quý ròm gật gù xác nhận - Trong thư, thằng Lâm chỉ hỏi thăm chiếc xe của Hải Ngọc gần đây có còn bị hỏng hóc nữa hay không. Sau đó, nó xin phép hôm nào đến nhà Hải Ngọc chơi. Thế thôi.

Đỗ Lễ đập tay lên đùi:

-Thế là thư tình đứt đuôi rồi chứ còn gì!

-Đỗ Lễ nói đúng! - Cung toét miệng cười - Nếu không để ý Hải Ngọc, việc gì thằng Lâm phải thư từ cho một. Lại còn xin đến “tư thất” để “cầu kiến” người đẹp nữa!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

-Ồ há! Nếu muốn hỏi thăm chuyện xe cộ, thằng Lâm cứ việc gặp Hải Ngọc hỏi thẳng, mắc mớ gì phải ẽ cổ viết bằng tiếng Anh!

Thấy Cung và Tiểu Long hòa theo mình, Đỗ Lễ phồng mũi:

-Tao đã nói ngay từ đầu đây là thư tình mà lị!

Quý ròm chột thắc mắc:

-Nhưng ở đâu mà được lá thư này vậy?

-Trong tập của Hải Ngọc, tao lấy trộm!

Cung lo lắng:

-Thế nhờ...

Đỗ Lễ cười toe:

-Mày yên chí! Sau khi photo tao đã trả lá thư về chỗ cũ rồi!

Rồi nó híp mắt lại:

-Tao sẽ dịch lá thư này sang tiếng Việt, sau đó chép lên bảng cho thằng Lâm “độn thổ” chơi, hì hì!

-Không nên chơi ác như thế! - Tiểu Long nhăn mặt phản đối!

-Ác gì! - Cung bênh vực Đỗ Lễ -Từ trước đến nay thằng Lâm đã trêu chọc hàng tỷ người, nay nó bị trêu lại là đáng lắm. Gieo gió phải gặt bão chứ lị!

Nghe thằng Cung nói vậy. Tiểu Long đành tắc tị. Thông minh như Quý ròm cũng không nghĩ ra cách nào để “cứu” thằng Lâm.

Đỗ Lễ từng là nạn nhân đau khổ của “thi sĩ Hoàng Hôn”. Trước đây, mỗi lần thủ môn Đỗ Lễ bắt cho đội bóng của lớp lỡ để lọt lưới vài ba quả, thế nào thằng Lâm cũng ra rả câu về “Bởi Đỗ Lễ chuyên môn ”để lố. Minh tốn tiền mua rổ đựng banh” có đến ba ngày ba đêm là ít. Những lần đó, Đỗ Lễ giận tím mặt nhưng chẳng làm gì được đối phương. Bây giờ có cơ hội để “rửa hận”, không để gì Đỗ Lễ chịu bỏ qua.

Quý ròm hiểu điều đó nên nó không biết phải can ngăn thế nào. Đó là chưa kể “Hoàng Hôn” là bút hiệu thằng Lâm tự xưng nhằm giễu cợt bút hiệu “Bình Minh” của Quý ròm năm ngoái. Bây giờ “thi sĩ Bình Minh” cạy cục xin tha tội cho “thi sĩ Hoàng Hôn” thì treo căng ngổng quá.

Vì vậy mà Quý ròm cứ lóng nga lóng ngóng mãi.

7. Chương 07

Chương 7

Thế là Quý ròm và tiểu Long đành bó tay, bất lực nhìn Đỗ Lễ sắp xếp “kế hoạch” hãm hại thằng Lâm

Trái với vẻ bồn chồn của Tiểu Long và Quý ròm, thằng Cung hờn hờ ra mặt. Nó khoái trá giục Đỗ Lễ:

- Mày dịch lá thư lẹ lẹ đi. Chừng nào mày viết lên bảng, tao sẽ phụ trách phần “minh hoạ” cho.

Đỗ Lễ toét miệng cười và ngày hôm sau nó bê cuốn từ điển Anh Việt to dùng đến lớp, ngồi loay hoay dịch với thằng Cung.

Trong bốn đứa, Quý ròm giỏi môn tiếng Anh nhất. Quý ròm có thể dịch lá thư trơn tru không cần từ điển. Nhưng thấy Quý ròm và Tiểu Long không hưởng ứng ý định trả thù của mình, Đỗ Lễ biết chẳng trông mong gì ở thằng ròm này được.

Nhưng nó cũng không thể tự xoay sở. Ngồi một mình ở nhà, ôm cuốn từ điển dày cộm lật tới lật lui, nó nản quá . Thế là nó quyết định tha cuốn từ điển đến lớp, lò dò lên ngồi chỗ thằng Cung, rủ thằng này “hợp tác”.

Lớp phó trật tự Minh Vương tất nhiên chẳng biết gì về âm mưu của Đỗ Lễ và Cung, nhưng thấy hai đứa này không buồn ra sân chạy nhảy như mọi hôm, cứ ngồi hì hục đánh vật với cuốn từ điển hằng buổi, lấy làm ngạc nhiên lắm.

Minh Vương mon men lên chỗ Cung và Đỗ Lễ, ghé mắt qua vai hai đứa này, khịt mũi hỏi:

- Tụi mày làm bài tập tiếng Anh hử?

- Không! - Cung quay lại, cười cười - Cái này hấp dẫn hơn bài tập tiếng Anh nhiều!

Đỗ Lễ kéo tay Minh Vương :

- Mày ngồi xuống đây dịch phụ với tụi tao đi!

Minh Vương ngồi xuống , tò mò dán mắt vào lá thư thằng Đỗ Lễ kẹp lấp ló giữa cuốn tập :

- Tụi mày dịch cái gì mà thậm thà thậm thụt thế ?

Đỗ Lễ thì thào:

- Đây là lá thư tỏ tình bằng tiếng Anh của thằng Lâm gửi cho nhỏ Hải Ngọc, tụi tao đánh cắp được.

Tiết lộ của Đỗ Lễ làm Minh Vương giật thót. Nó nhìn chòng chọc vào lá thư:

- Đây là bản photocopy mà!

- Thì bản photocopy chứ sao! - Đỗ Lễ kiêu hãnh đáp- Tụi tao bí mật chụp lại thành bốn bản.

Minh Vương tròn xoe mắt:

- Chụp thành bốn bản hả?

- Ủ, - Đỗ Lễ khoái chí thao thao- Tao giữ một bản. Quý rờm, Tiểu Long và thằng Cung mỗi đứa giữ một bản.

- Thế còn lá thư gốc đâu?

- Tao trả lại chỗ cũ rồi.

Minh Vương liếm môi:

- Thế Hải Ngọc không hay biết gì sao?

- Hì, tao đã ra tay thì chỉ có thánh mới biết.

Minh Vương liếc cuốn từ điển:

- Thế tụi mày định dịch lá thư ra tiếng Việt à?

- Ủ, dịch xong, tao chép lên bảng cho thằng Lâm ê mặt chơi!

Đỗ Lễ cười tít mắt. Nó đập tay lên vai Cung, khoe:

- Thằng Cung còn hứa sẽ vẽ minh họa tuyệt đẹp cho lá thư nữa!

Đang cao hứng, Đỗ Lễ thả sức vung vít. Nó quên phắt Minh Vương là lớp phó trật tự. Nãy giờ lớp phó trật tự đang làm nhiệm vụ. Dò hỏi đầu ra đó xong, Minh Vương đột ngột thay đổi thái độ:

- Thế tụi mày định thành lập thêm một băng “tứ quây” nữa trong lớp mình à?

Câu hỏi của Minh Vương khiến Đỗ Lễ giật mình cảnh giác:

- Mày nói gì mà nặng nề vậy?

- Chứ gì nữa! -Minh Vương nhún vai- Cái trò đặt vẽ chép lên bảng rồi vẽ nhăng vẽ cuội chằm chọc người khác chẳng phải là sở trường của băng “tứ quây” sao?

Cung bênh vực Đỗ Lễ:

- Nhưng đây đâu phải là vẽ. Chỉ là một lá thư thôi.

Minh Vương hừ giọng:

- Dem thư riêng của người khác ra trêu chọc càng càng tệ hại hơn nữa!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của Cung và Đỗ Lễ, Minh Vương thành linh chìa tay ra:

- Đưa hai bản photocopy đây!

- Mày định giở trò gì vậy? -Đỗ Lễ kêu lên, rồi sực nhớ kêu lớn quá có thể làm những đứa khác chú ý, nó liền hốt hoảng đưa tay bịt miệng.

Minh Vương đáp giọng thản nhiên:

- Tao tịch thu!

Đỗ Lễ thoáng biến sắc:

- Tịch thu để làm gì!?

Như đọc được sự lo lắng trong mắt đối phương. Minh Vương khịt mũi:

- Tao không nộp cho cô Vĩnh Bình đâu. Tao chỉ muốn huỷ bỏ những bản photocopy này thôi!

Trần an xong. Minh Vương lặp lại yêu cầu:

- Mày và thằng Cung đưa hai lá thư ra đi!

Đỗ Lễ bậm môi dè tay lên cuốn tập trước mặt:

- Không!

Mặt Minh Vương lạnh băng:

- Nếu tụi mày không đưa, tao sẽ với cô Vĩnh Bình!

Xưa nay, mỗi khi “đẹp loạn” Minh Vương không thích đem giáo viên chủ nhiệm ra hù. Cùng lắm, nó chỉ méc với tổ trưởng học tập. Nhưng lần này thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng nên vừa nói câu trước câu sau, Minh Vương đã gỡ ngay độc chiêu:

Quả nhiên, nghe lớp phó trật tự đòi báo với cô Vĩnh Bình, hai “đương sự” lập tức xanh mặt. Cung vội vã lục cặp, lấy lá thư của mình đẩy tới trước mặt mĩnh Vương:

- Nè!

Minh Vương lườn Đỗ Lễ:

- Còn mày?

Bắt gặp ánh mắt đe dọa của Minh Vương, Đỗ Lễ run lăm. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ cứng:

- Làm gì mày sợ thằng Lâm dữ vậy? Bộ mày không nhớ nó từng so sánh mày với mấy con ếch hay sao? Thậm chí nó còn bảo mày thua xa mấy con ếch nữa cơ mà!

- Kệ nó! - Minh Vương lăm lì - Mày có đưa lá thư kia ra không thì bảo?

Chưa bao giờ Đỗ Lễ thấy lớp phó trật tự ra oai như thế. Bụng tức anh ách nhưng biết không thể kháng cự được, nó đành lôi lá thư ra nộp.

- Hừ, đối với bọn “tứ quây” thì nhũn như con chi chi, chỉ giỏi làm phách với tụi tao!

- Ủ, lớp phó trật tự mà hờ tí là méc cô thì tao làm còn hay hơn! - Cung cay cú hòa theo - Biết thế hồi đầu năm ông cóc thềm bầu cho mày!

Thu được hai lá thư có nguy cơ gây rắc rối lộn xộn kia, Minh Vương mừng rơn, chẳng buồn để ý đến sự châm chích của Cung và Đỗ Lễ.

Nó bỏ hai lá thư vào túi áo rồi lật đật rảo bước ra sân tìm hai nhân vật quan trọng khác là Tiểu Long và Quý ròm.

Bọn Quý ròm vốn không muốn đem “chuyện tình cảm của thằng Lâm ra bêu riếu nên Minh Vương chẳng khó khăn gì trong việc thu hồi hai lá thư còn lại.

Trở vào lớp, Minh Vương nhét bốn lá thư vào tập, thở phào sung sướng. Từ khi giữ chức lớp phó trật tự đến nay, có lẽ chưa bao giờ nó hài lòng về mình như lần này. Minh Vương tin rằng nếu như nó không kịp thời thu lại bốn lá thư photocopy kia, không kịp dập tắt âm mưu của thằng Đỗ Lễ và thằng Cung từ trong trứng nước, lớp 9A4 sẽ trải qua một phen sóng gió tới bởi chứ không đùa.

Thằng Lâm không phải là đứa dễ chơi. Những ngày gần đây, tuy nó tỏ ra hiền lành, chừng chặc hơn trước, nhưng nếu bị bẽ mặt, chắc chắn nó sẽ không chịu nhịn. Chắc chắn nó sẽ trở lại là thằng Lâm chúa quây, thậm chí còn quây gấp trăm lần hơn trước. Lúc đó không những lớp phó trật tự méo mặt mà cả lớp 9A4 cũng đừng hòng có một ngày yên. Minh Vương biết rõ điều đó, vì vậy càng ngẫm nghĩ nó càng thấy khâm phục mình quá xá. Phục nhất là “phá” một “vụ án” lớn như thế mà nó làm im ru, không tốn một giọt máu, à quên, không tốn một giọt mồ hôi nào cả.

Khổ nỗi, nếu Minh Vương khoái chí vừa phải thì không sao; đằng này nó phẫn quá, cứ ngồi cầm cổ lật qua lật lại mấy lá thư trong tập, đầu gật gà gật gù như người say thuốc, đến mức thằng Lâm từ ngoài sân vô ngồi nhìn nó cả buổi mà nó cũng chẳng hay.

Lâm và Minh Vương ngồi khác dãy. Nhưng Lâm ngồi đầu bàn bên kia, Minh Vương ngồi đầu bàn bên này, ở giữa là lối đi hẹp, nên chẳng khác nào ngồi kế nhau. Vì thế mà thằng Lâm mới chú ý đến bộ tịch kỳ quặc của Minh Vương.

Vừa vô lớp, Lâm đã thấy thằng này hơi là lạ. Xưa nay, lớp phó trật tự Minh Vương luôn làm nhiệm vụ một cách mẫu mực. Giờ chơi, nó ít khi tót ra sân. Nó thường ngồi tại chỗ, đảo mắt khắp lớp, phòng có đứa nào làm loạn để can thiệp kịp thời.

Hôm nay, Minh Vương vẫn ngồi trong lớp nhưng khác với mọi khi, nó chả buồn để ý gì đến chung quanh. Nó mãi đọc mấy tờ giấy gì đó. Lâm chẳng biết đó là giấy tờ gì nhưng quan sát điệu bộ của Minh Vương, nó thấy thằng này có vẻ tâm đắc lắm.

Lâm ngạc nhiên quá. Thằng Minh Vương say sưa lật tới lật lui mấy tờ giấy trong tập, chốc chốc lại túm tím cười một mình càng khiến nó hiểu kỳ tợn.

Đầu Lâm xoay như chong chóng. Nó quyết phải điều tra bằng được đó là những giấy tờ gì. Và nó phải ra tay ngay trong lúc này. Để đến sáng mai, e rằng thằng Minh Vương cất mấy tờ giấy đó đi chỗ khác mất.

Thủ lĩnh băng “tứ quạ” vốn lắm mưu nhiều kế. Ốc nó đảo nhoáng một cái đã nảy ngay ra một mẹo. Nó chỉ tay ra cửa sổ, hét toáng:

- Ồi, xem thằng Dương với thằng Đặng Đạo đánh nhau kìa!

Tiếng thét lạnh lạnh của Lâm khiến những đứa ngồi trong lớp hấp tấp chồm người dòm qua cửa sổ. Tất nhiên, lớp phó trật tự Minh Vương là đứa hấp tấp nhất. Và cũng tất nhiên là cả bọn chẳng thấy gì.

- Có gì đâu!

Minh Vương lăm bắm và quay người dòm Lâm. Nhưng nó chưa kịp mở miệng hỏi, thằng Lâm lại rùng mình hét giật, mắt vẫn trừng trừng ra bên ngoài:

- Chúng rượt nhau tới góc rào rồi kìa! Ồi, chúng choảng nhau ghê quá!

Ở trong lớp 9A4 nhìn ra, không ai có thể thấy được chỗ góc rào. Đứng ở vị trí cuối lớp như thằng Lâm lại càng không thể thấy. Nhưng nghe cái giọng la bài hãi của nó, ai nấy tưởng như ở bên ngoài sắp xảy ra cảnh “máu chảy đầu rơi” đến nỗi nên cảnhngr đứa nào kịp nhớ đến chi tiết quan trọng đó. Cả bọn xô nhau ùn ùn chen lấn ra cửa.

Lâm chỉ chờ có vậy. Nhìn Minh Vương dẫn đầu tốp người hăng hái chạy ra cửa, nó muốn cười lắm nhưng cố nén, sợ đứa nào trông thấy sẽ đoán ra trò bịp của nó.

Khi trong lớp không còn móng nào, Lâm lẹ làng chồm qua chỗ ngồi của Minh Vương, hối hả lật cuốn tập để trên bàn và nhanh chóng tìm thấy mấy tờ giấy nso muốn tìm.

Khổ cho Lâm, khi những tờ giấy kia lọt vào tay nó và nó kịp nhận ra đó là những tờ giấy gì, người nó bỗng choáng váng như bị ai nện búa vào đầu.

Trong một thoáng, Lâm như không tin vào mắt mình. Nó không tin những tờ giấy nó đang cầm trên tay lại chính là những bản sao của lá thư nó gửi cho nhỏ Hải Ngọc.

Mặt mày thoát xanh thoát đỏ, tay chân cứng đờ, Lâm đứng đực ra có đến ba mươi giây. Đến giây thứ ba mươi mốt, sức nhớ tụi bạn bạn sắp quay vào, nó quỳnh quí nhét những tờ giấy vào túi áo và hấp tấp ngồi xuống.

Lâm cố bắt mình ngồi yên, nhưng đầu óc nó cứ quay cuồng. Từ trước đến nay, không đứa nào trong lớp dám “**ng” đến Lâm, chỉ có nó ngứa tay ngứa chân đi chọc phá thiên hạ. Bây giờ lần đầu tiên nó bị người khác trêu ghẹo, lại trêu một vố đau như thế, bảo làm sao nó không ngơ ngẩn, bàng hoàng.

Lâm càng nghĩ càng tức, càng ngượng, hai má mỗi lúc một nóng ran. Và dĩ nhiên, cơn giận phùng phùng đó, Lắm tút hết lên đầu Minh Vương. Lâm đoán thằng Minh Vương đang tìm “cách” chơi nó. Hôm trước Minh Vương bị nó cà khịa ngay giữa lớp, ngoài mặt tuy không phản ứng gì nhưng “mối thù” đó chắc thằng Minh Vương đã âm thầm “ghi tâm khắc cốt”.

Và bây giờ chính là lúc Minh Vương ra tay rửa hận.

Lâm tin nhỏ Hải Ngọc không đời nào đem lá thư của nó ra “công bố”. Hải Ngọc chả dại gì trêu vào thủ lĩnh bằng “tứ quậy”. Nếu không thích nó, Hải Ngọc sẽ làm lơ. Chính thằng Minh Vương tấm ngấm tấm ngấm kia đã đánh cắp lá thư của Hải Ngọc rồi đem đi photocopyy hồng hăm hại nó chứ không ai!

Lâm hậm hực nghĩ. Và đó là lý do tại sao nó đuổi theo tụi Quốc Ân, Quới Lương và Hải Quán trên đường về, kêu réo inh ỏi.

8. Chương 08

Chương 8

Đụng vào lớp phó trật tự không phải là chuyện dễ.

Hơn nữa, Minh Vương là đứa sinh hoạt mẫu mực, chẳng có khuyết điểm gì để khai thác châm chọc.

Dùng võ lực chắc chắn không xong. Hậu quả lại rất nghiêm trọng. Tội hành hung có thể bị đuổi học chứ chẳng chơi. Đó là chưa kể các “cao thủ võ lâm” trong lớp như Tiểu Long và Duy Dương đều sẵn sàng can thiệp bất cứ lúc nào.

Vì vậy mà sau một hồi bàn bạc sôi nổi, băng “tứ quậy” bốn đứa đều im lặng ngồi thộn mặt nhìn nhau.

Mãi một lúc. Quốc Ân chán nản lên tiếng:

- Thế chẳng lẽ tụi mình chịu thua?

Quới Lương hùng hổ:

- Thua sao được mà thua!

- Chứ không thua thì làm gì?

Câu hỏi vặn của banhead làm Quới Lương đâm xụi lơ:

- Tao cũng chẳng biết nữa!

Hải Quán liếc Lâm:

- Nghĩ ra cách gì chưa mày?

- Cách thì nhiều! - Lâm nhún vai - Nhưng đều không dùng được!

Hải Quán liếc môi:

- Sao thế?

- Tụi mình sẽ bị phạt!

Lâm buông thông. Rồi nhìn lướt qua các gương mặt nôn nóng của đồng bọn, Lâm tặc lưỡi nói thêm:

- Phải nghĩ ra mẹo gì để vừa trả được thù vừa thoát được sự trừng phạt kìa!

Hải quán nhăn nhó vò mái tóc quăn:

- Chắc, thế thì khó quá!

Lâm hừ mũi:

- Khó thì phải suy nghĩ trong yên tĩnh!

Lâm nói ngắn gọn. Nhưng Quốc Ân, Quới Lương và Hải Quán đều hiểu ý thủ lĩnh. Thủ lĩnh muốn tụi nó câm miệng hèn, đừng hỏi han hay tranh cãi lời thôi để thủ lĩnh suy nghĩ.

Thế là từ giây phút đó, tụi Quốc Ân ba đứa ngồi châu ba góc, sáu con mắt hồi hộp dán chặt vào khuôn mặt đầm chiêu của thằng Lâm, nom hết như các đệ tử Thiếu Lâm đang ngồi “chiêm ngưỡng” Đạt Ma Tổ Sư tọa thiền.

Chẳng biết “tổ sư” nghĩ ra được ý gì hay ho mà đầu “tổ sư” bỗng nhiên gật một cái. Quới Lương thoáng thấy, mừng rơn:

- Nghĩ ra cách rồi hử này?

Lâm nhếch mép:

- Chưa.

- Ủa, tao thấy mày gật đầu có vẻ đắc ý lắm mà.

Lâm lạnh lùng:

- Đó là tao đuổi con ruồi vừa đậu trên chóp mũi.

Quới Lương ngẩn tò te:

- Tao có thấy con ruồi nào đâu...

Hải Quán kéo tay Quới Lương:

- Đừng hỏi nữa! Để nó tập trung suy nghĩ!

- Tao đùa đấy! - Lâm bỗng toét miệng cười - Thằng Quới Lương đoán đúng, tao vừa mới nghĩ được một kế tuyệt hay.

Ba khuôn mặt sáng rỡ:

- Kế gì vậy?

Lâm không trả lời thẳng, mà nghiêm trang hỏi lại:

- Còn mấy hôm nữa đến Ngày Thầy Cô?

Quới Lương mau mắn:

- Nửa tháng nữa.

- Tới ngày đó lớp mình sẽ tổ chức tiệc liên hoan mời thầy cô đến dự phải không?

Quới Lương ngập ngừng:

- Làm sao tụi tao biết được! Cái đó phải hỏi cô Vĩnh Bình hoặc mấy đứa trong ban cán sự lớp.

Quốc Ân vọt miệng:

- Năm ngoái thì đúng như thế.

- Năm nay chắc cũng thế thôi! - Lâm ngắt lời - Và tao định xin cô Vĩnh Bình cho tổ 5 dàn dựng một tiết mục văn nghệ phục vụ trong buổi liên hoan hôm đó.

Kế hoạch của thằng Lâm khiến ba đứa bạn nó há hốc miệng.

Quốc Ân nhăn mặt:

- Đang bàn chuyện trả thù thằng Minh Vương sao ựt dưng mày lại nói qua chuyện tổ chức văn nghệ?

Quới Lương chép miệng phàn nàn:

- Chuyện văn nghệ từ từ tính sau, bây giờ tụi mình bàn chuyện chính trước đã.

Còn Hải Quán thì thở dài:

- Vậy mà tao cứ tưởng từ nãy đến giờ mày nghĩ được mưu kế gì hay ho lắm!

Trước phản ứng của tụi bạn, Lâm không nói gì, chỉ ngồi cười cười.

- Còn cười nữa! - Quốc Ân cau có.

- Không cười thì biết làm gì! - Mặt thằng Lâm vẫn tươi như hoa - Tại tụi mày không để tao trình bày hết kế hoạch chứ bộ!

Câu nói của Lâm khiến Quốc Ân ngẩn tò te:

- Ủa, khi nãy mày chưa nói hết hả?

- Hết đâu mà hết! - Lâm cười khì - Tao mới nói nửa chừng tụi mày đã thi nhau nhảy vô họng tao tụi mày ngồi đồn cục, làm sât nói tiếp được!

Nghe thằng Lâm trách móc, mặt mày ba đứa bạn nó lập tức dãn ra. Quới Lương chồm tới đập lên cánh tay Lâm, lớn lên:

- Vậy mày nói tiếp đi!

Lâm sửa bộ. “e hèm” một tiếng rồi lướt mắt qua những bộ mặt đang háo hức chờ đợi của tụi Quới Lương, nó nói bằng giọng đặc ý:

- Thế này nhé! Tao sẽ xin cô Vĩnh Bình cho tổ 5 dựng hoạt cảnh lịch sử ...

Hải Quán chớp mắt:

- Hoạt cảnh lịch sử?

- Ừ.

- Hoạt cảnh gì?

- Hoạt cảnh “Lê Lai cứu chúa”!

Quốc Ân ngơ ngác:

- Hoạt cảnh đó năm ngoái tổ 5 tụi mày đã dựng rồi mà!

- Đúng thế! - Lâm gật đầu - Nhưng trừ cô Trinh và cô Nga, chưa thầy cô nào được xem hoạt cảnh này. Năm nay tao sẽ xin dàn dựng lại để “phục vụ” các thầy cô lớp mình.

Hải Quán gãi đầu, vẻ nóng nảy:

- Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến thằng Minh Vương?

Lâm nheo mắt:

- Liên quan chứ sao không! Minh Vương sẽ đóng vai Lê Lai, còn tao sẽ đóng vai quân giặc!

Rồi nó cười hà hà:

- Quân giặc sẽ làm thịt “Lê Lai” để trả thù, hà hà!

Quới Lương dè dặt:

- Năm ngoái khi tổ mình dựng hoạt cảnh này, Đỗ Lễ đóng vai Lê Lai còn Minh Vương đóng vai Lê Lợi kia mà.

- Thì năm nay đảo lại! - Lâm nhún vai - Đỗ Lễ sẽ đóng vai Lê Lợi, còn Minh Vương sẽ làm Lê Lai!

Lâm nhìn Quới Lương, giọng tự tin:

- Mày yên tâm đi, tao sẽ thuyết phục được thằng Minh Vương!

Tất nhiên lớp phó trật tự Minh Vương không hay biết gì về âm mưu của Lâm. Nghe thằng này xúi nó xin cô chủ nhiệm cho tổ 5 trình diễn văn nghệ trong buổi liên hoan sắp tới, Minh Vương tán thành ngay, thậm chí nó òn toét miệng cười vui vẻ. Lâm là chúa quậy, nay tự dưng nhiệt tình đóng góp với phong trào văn nghệ của tổ, của lớp, bảo Minh Vương không vui sao được!

Hôm trước, khi phát giác những lá thư photocopy trong tập biến mất, Minh Vương không nghĩ Lâm là thủ phạm. Nếu thằng Lâm biết “lá thư tình” của nó bị đánh cắp và sao chép ra thành nhiều bản, không đời nào nó im ru như thế! - Minh Vương nhủ bụng - Chắc chắn nó sẽ ***g lộn, sẽ quậy tung lên, sẽ khiến cho cả lớp 9A4 một phen náo loạn! Người lấy đi những lá thư kia có lẽ là Hải Ngọc. Thấy lá thư trong tập mình bị đem photocopy, hẳn Hải Ngọc tức giận lắm nhưng nó mắc cỡ nó không buồn “truy cứu” đó thôi!

Chính vì phỏng đoán như vậy nên Minh Vương chẳng nghi ngờ Lâm mấy may. Sau khi kế hoạch của tổ 5 được lớp trưởng Xuyên Chi ủng hộ và được cô Vĩnh Bình đồng ý, Minh Vương liền tập hợp cả tổ lại để bàn kế hoạch tập dượt.

Buổi họp bắt đầu bằng cái nhướn mày của Đỗ Lễ:

- Năm ngoái làm sao năm nay cứ y vậy mà làm, cần gì tập với dượt!

Đỗ Lễ huơ tay, tiếp:

- Minh Vương làm Lê Lợi, tao làm Lê Lai, Hải Ngọc và Bội Linh đóng vai nghĩa quân còn Quới Lương và thằng Lâm giả làm giặc Minh, thế là xong!

Minh Vương đảo mắt nhìn quanh:

- Các bạn khác có ý kiến gì không?

Lâm háng giọng:

- Hoạt cảnh này tuy đa số các thầy cô chưa xem nhưng tụi bạn trong lớp đã xem cả rồi. Tao nghĩ nên thay đổi một chút cho nó mới lạ.

Minh Vương chớp mắt:

- Thay đổi như thế nào?

- Thứ nhất, nên đổi vai! - Lâm hùng hồn - Đỗ Lễ sẽ đóng Lê Lợi còn Minh Vương sẽ chuyển qua đóng vai Lê Lai.

Sợ Minh Vương ngờ vực, Lâm láu lỉnh bổ sung thêm:

- Còn... còn Quới Lương lần này sẽ vào vai nghĩa quân Lam Sơn với Hải Ngọc, để Bội Linh cùng tao đóng vai quân giặc.

Sự thực thì hoạt cảnh “Lê Lai cứu chúa” do tổ 5 dàn dựng năm ngoái chẳng có gì phức tạp. “Quân giặc” chỉ có mỗi nhiệm vụ dễ ợt là chạy ra ngoài hành lang thò đầu vào cửa sổ hò reo để uy hiếp tinh thần “nghĩa quân Lam Sơn”. “Lê Lợi”, “Lê Lai” cùng các “nghĩa quân” trong hoạt cảnh đơn giản này cũng thế, nghĩa là chỉ chạy tới chạy lui, làm bộ dáo dác dáo dác, cuối cùng “Lê Lợi” và Lê Lai đổi áo cho nhau rồi mạnh người bào đi đường người ấy, có vậy thôi.

Do đó, không đứa nào phản đối đề nghị của thằng Lâm. Đối với các diễn viên, đổi vai hay không đổi vai thì cũng chẳng khác nhau mấy.

Thấy tụi bạn trong tổ gật gù gật gù, Lâm khoái chí đi bước thứ hai:

- Nhưng tao còn có thêm một sáng kiến nữa.

Đỗ Lễ nhếch mép, cà khịa:

- Sao dạo này mày tự dưng lại nhiều sáng kiến thế?

Minh Vương nhìn lom lom vào mặt Lâm:

Lâm chớp chớp mắt, thận trọng đề nghị:

- Nếu hoạt cảnh kết thúc ở chỗ Lê Lợi và Lê Lai chia tay nhau thì ngắn quá, lại thiếu sinh động. Tào nghĩ nên thêm cảnh quân giặc bao vây và bắt được Lê Lai...

Lâm chưa nói dứt lời, Quới Lương đã vỗ tay bôm bốp:

- Tuyệt! Thêm đoạn này, chắc chắn hoạt cảnh của tụi mình sẽ hấp dẫn hơn nhiều!

Hải Ngọc hào hứng:

- Ủ, hay đấy!

Nhỏ Bội Linh cũng gật gù:

- Bội Linh thấy cũng nên như thế!

Chỉ có Đỗ Lễ cười khẩy:

- Tưởng sáng kiến gì hay ho! Thêm như thế thì ai thêm chẳng được!

Thái độ bài xích của Đỗ Lễ từ đầu buổi họp đến giờ khiến Lâm ứa gan. Nhưng nó cố mím chặt môi để không gây sự. Lâm không quên mục đích của mình. Nó cần phải trả thù thằng Minh Vương trước. Chuyện Đỗ Lễ tính sau. Nó không thể vì thằng “để lố” này mà làm hỏng kế hoạch, nhất là cái kế hoạch của nó tới giờ phút này xuôi chèo mát mái quá chừng chừng.

Thấy đề nghị của Lâm được hầu hết các thành viên trong tổ đồng tình, Minh Vương nhịp tay xuống bàn và bằng giọng đồng dục, nó tuyên bố một câu khiến Lâm như mở cờ trong bụng:

- Hoạt cảnh “Lê Lai cứu chúa” kỳ này sẽ thêm vào cảnh bạn Lâm đề nghị!

Chưa hết, lúc ra về, Minh Vương còn lại gần Lâm, vỗ vai nó một cách thân thiện và thật thà khen ngợi:

- Bữa nay mày góp nhiều ý hay ghê!

9. Chương 09

Chương 9

Tổ 5 tập hoạt cảnh ở nhà Đỗ Lễ.

Trong bọn, nhà Đỗ Lễ vắng nhất. Mẹ nó đi bán suốt ngày, còn anh Nghĩa nó thì đi học suốt buổi chiều. Nhà nó chỉ có mỗi bà nó.

Bà Đỗ Lễ mất loà, tai nghễnh ngãng đã lâu. Nhưng dù vậy, Đỗ Lễ vẫn sợ bà bị kinh hãi vì những tiếng “hò reo” của quân giặc nên không dám “bố trí” cho bạn bè tập tành trong nhà.

Cả bọn thao dượt ở khoảnh sân nhỏ đằng trước.

Quyết định của Đỗ Lễ hoàn toàn đúng đắn. Vì lần này “quân giặc” không chỉ hò reo sông. Ngày hôm đầu tiên, “tên giặc” Lâm đã xằng xái chạy vô nhà bếp xách ra một cái chảo, một cái xoong và hai cái muống, hí hửng nói:

- Có phèng la đây!

Rồi nó chìa cho “tên giặc” Bội Linh một cái xoong và một cái muống, dặn:

- Lát nữa nhớ gõ cho mạnh nhé!

Minh Vương nhú mày:

- Điếc tai lắm!

Quới Lương bênh Lâm:

- Có vậy mới ra thanh thế quân giặc chứ!

Hải Ngọc nhìn vào trong nhà:

- Ổn quá, sợ bà bạn Đỗ Lễ chịu không nổi!

Thoạt đầu, Đỗ Lễ định ngoác miệng chê bai “sáng kiến” của thằng Lâm. Nhưng khi nghe Hải Ngọc nói vậy, “tự ái gia chủ” liền trỗi dậy. Ngay lập tức, Đỗ Lễ từ bỏ ý định bài bác. Nó khoát tay, ra vẻ ta đây là một chủ nhân tốt bụng lúc nào cũng sẵn lòng chiều khách:

- Không sao! Hồ hết ngoài này, ở trong nhà nghe không lớn lắm đâu!

Thế là kể từ hôm đó, chiều nào ở sân nhà Đỗ Lễ cũng vang lên những tiếng reo hò ầm ĩ xen lẫn tiếng nôi niêu xoong chảo khua loạn xạ, y như có giặc thật.

“Giặc Lâm” không chỉ trang bị phèng la. Không biết nó kiếm đâu ra một cây gươm gỗ, cột bẹ chuối quanh người làm đai, rồi giắt gươm vào đó.

Bội Linh nhìn thanh gươm lủng lẳng nơi hông bạn:

- Lâm đeo gì thế?

- Không biết sao? Gươm đấy!

- Sao Bội Linh không có? - Bội Linh phân bì.

Lâm cười:

- Bội Linh là nữ tướng, không cần đeo gươm, chỉ ra lệnh cho tôi thôi.

Lâm chỉ nói cho xuôi. Khi “giặc Minh” bắt được “Lê Lai”, Lâm không chờ “nữ tướng” ra lệnh, cứ ngang nhiên chích mũi gươm vào lưng “Lê Lai”:

- Hà hà, phen này nhà ngươi hết thoát!

Tới phút chót cũng thế, Lâm giơ cao gươm chém vào gáy Minh Vương:

- Chết này!

Tất nhiên, Lâm không dám chém thẳng tay. “Trả thù” trong lúc tập dượt, nó sợ Minh Vương đau quá hoá khủng, sẽ đánh trả. Và nó cũng khó tìm ra lý do chính đáng để biện bạch cho hành động của mình nếu bạn bè nghi kỵ, chất vấn. Vì vậy, nó “chém” xuống với tốc độ vừa phải và lúc lưỡi gươm sắp đi hết đà, nó nhanh nhẹn lật cổ tay để cho má gươm chạm vào gáy Minh Vương. “Bộp” một cái khẽ, Minh Vương chẳng nghe đau tí ti ông cụ nào, chỉ giật mình.

Màn giặc Minh hạ sát Lê Lai được Lâm diễn sinh động y như thật khiến mấy đứa đứng ngoài thích chí vỗ tay bôm bốp.

Bội Linh xuýt xoa:

- Hay quá!

Qưới Lương cười tít mắt:

- Có thể mới xứng với bốn chữ “liều mình cứu chúa” chứ lại. Không bị giặc giết thì đâu thể gọi là “liều mình”!

Nhưng Bội Linh và Qưới Lương khen chỉ làm Lâm khoái sơ sơ. Nhỏ Hải Ngọc khen mới làm nó khoái dữ:

- Lâm diễn tài quá! Trông cứ y như thật ấy!

Hải Ngọc vừa trầm trồ vừa nhoẻn miệng cười khiến Lâm nở từng khúc ruột. Và nó sung sướng nghĩ: Mặc dù cho đến nay, Hải Ngọc chưa hồi âm lá thư của mình nhưng trông cái cách nó “ngưỡng mộ” tài đóng kịch của mình lại còn mím miệng cười duyên thế kia, hẳn là nó cảm động trước tình cảm của mình lắm lắm, nó chưa trả lời chắc là do nó e thẹn đó thôi!

Không biết hải Ngọc có đọc thấy những ý nghĩ “đen tối” trong đầu thằng Lâm hay không mà nó vội quay sang Minh Vương:

- Đâu không hở Minh Vương?

- Không! - Minh Vương xoa xoa nơi gáy, mỉm cười - Nhưng vẫn thấy sờ sợ!

- Mà sợ thì để tao làm Lê Lai cho!

Đỗ Lễ hứng chí vọt miệng. nãy giờ nó đã thấy khoai khoai cái cảnh này rồi.

- Sao mà biết hợp hơn? - Đỗ Lễ tức tối cãi - Bộ mà gặp ông Lê Lai này mấy lần rồi hở?

Sợ thằng Đỗ Lễ ưa gây chuyện làm hỏng kế hoạch của mình, Lâm lật đật xua tay, miệng liến láu nịnh nọt:

- Ý tao không phải thế! Lê Lai dù là bậc danh tướng, nhưng vẫn là phận bề tôi, cốt cách khác xa Lê Lợi. Còn Lê Lợi là bậc đế vương, tướng mạo uy nghiêm khác người. Tướng mà cũng ... na ná như vậy, thủ vai Lê Lợi hợp hơn là Lê Lai.

Đỗ Lễ bị thằng Lâm mồm mép cho đi tàu bay giấy, sướng mê tơi. Nó cười tít mắt, thấy mình đang lơ lửng trên chín tầng mây:

- Thật thế hở mà?

- Sao lại không thật? - Thấy Đỗ Lễ bị mình cho vào xiềng dễ dàng, Lâm mừng rơn, bèn đề thêm - Tướng mà nom oai phong lắm chứ lì!

Lâm lại chém tay vào không khí:

- Lớn lên mà làm lớn là cái chắc! Bét nhất cũng làm tới chức bộ trưởng bộ... gì đó!

Trong thoáng mắt, Đỗ Lễ quên mất thằng Lâm là “thi sĩ Hoàng Hôn”, thủ lĩnh băng “tứ quây”. Nó quên mất câu về “Bối Đỗ Lễ chuyên môn ”để lộ“. Minh tốn tiền mua rổ đựng bánh” mà thằng Lâm đặt ra để châm chọc nó. Nó chỉ thấy thằng Lâm là thằng bạn tốt nhất thế giới.

Và Đỗ Lễ lim dim mắt, mơ mộng:

- Tao sẽ làm bộ trưởng Bộ Thể Thao.

Lâm cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị, gật gù:

- Có thể lắm!

Đỗ Lễ vẫn chưa chịu đặt chân xuống mặt đất. Nó tiếp tục đi trên mây:

- Tao cũng sẽ kiêm luôn chức huấn luyện viên thủ môn của đội tuyển bóng đá quốc gia.

Lần này thì mặt thằng Lâm xanh lè xanh lét. Đỗ Lễ là thủ môn hạng bét. Nó mà làm huấn luyện viên thủ môn cho đội tuyển quốc gia, nền bóng đá nước nhà đi xuống hố là cái chắc. Lúc đó, đội tuyển Việt Nam không chỉ “mua rổ đựng bánh” mà phải sắm nguyên một chiếc xe tải mới chở hết những quả lọt lưới trên khắp các đấu trường châu lục. Viễn ảnh kinh hoàng đó khiến Lâm nín thinh. Nó không dám phát ngôn bừa bãi “Có thể lắm!” như khi nãy.

Đỗ Lễ nói xong, vênh tai chờ Lâm tán tụng. Nhưng lần này chờ cả buổi vẫn thấy thằng này im ru, nó liền mở mắt ra, giọng phật ý:

- Sao mà không có ý kiến gì hết vậy? Mà thấy tao làm huấn luyện viên thủ môn có được không?

Lâm gãi tai:

- Ờ...ờ...cái đó....

Từ nãy đến giờ, lặng lẽ theo dõi cảnh đối đáp giữa Lâm và Minh Vương, tụi bạn đùa nào đùa nấy đều cố dùng để phì cười. Cả Quới Lương cũng vậy. Nó biết bạn nó đang “ru ngủ” Đỗ Lễ, để thằng này dùng giành vai Lê Lai của Minh Vương nữa. Nó biết bạn nó chỉ vờ tăng bốc đối phương.

Nhưng đến nước này thì Qưới Lương không tài nào nhịn nổi. Vừa rồi, nghe Đỗ Lễ đòi làm bộ trưởng thể thao, nó đã thấy ngứa tai quá chừng chừng, phải cố lắm mới ngậm chặt miệng lại được. Bây giờ thấy thằng “đề lỗ” này được voi đòi tiên, cứ khăng khăng đòi kiêm luôn chức huấn luyện viên thủ môn, thằng Lâm bạn nó lại ngần ngừ không dám phản đối, nó tức anh ách, bèn càu kỉnh vọt miệng:

- Tao thấy tốt nhất mày nên giữ chức “Lê Lợi”, cố làm tròn vai trong buổi liên hoan sắp tới, còn chức huấn luyện viên thủ môn kia, mày đừng có mơ!

Bị Qưới Lương làm cụt hứng, Đỗ Lễ tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó quắc mắt:

- Mày nói gì nói lại coi!

Qưới Lương cười khẩy:

- Tao nói khi mày đừng có mơ mộng hão huyền. Khi nào Liên đoàn bóng đá quốc gia định giải tán, người ta mới giao thủ môn cho mày huấn luyện!

Chừng như chưa đã nư, Qưới Lương bĩu môi “búa” thêm:

- Hừ, bắt gôn như gà mái nhảy ổ, trận nào cũng để lọt lưới cả chục quả mà bày đặt huấn luyện với chẳng huấn luyện!

Câu nhạo báng độc địa của Qưới Lương kết thúc luôn buổi tập.

Đỗ Lễ nổi giận dưng dưng. Nó xua tay loạn xạ:

- Tụi mày về hết đi! Tao không có tập chung với thằng Qưới Lương ăn nói bậy bạ này nữa đâu!

Minh Vương tái mặt:

- Ô...ơ...

Minh Vương chưa kịp “ơ” đến tiếng thứ ba thì Đỗ Lễ đã quay phắt vô nhà, sập cửa đánh “rầm” một tiếng.

- Cả bọn đứng lớ ngớ ngoài sân, lơ láo nhìn nhau một hồi rồi không biết làm gì hơn là lủi thủi kéo nhau ra về.

Cũng may, đó là buổi tập cuối cùng.

10. Chương 10

Chương 10

Như mọi tiệc vui khác, cuộc liên hoan mừng Ngày Thầy Cô của lớp 9A4 diễn ra trong bầu không khí vô cùng tưng bừng náo nhiệt.

Thấy các thầy cô bộ môn, từ thầy Vĩnh Long dạy toán, cô Lan Anh dạy công dân đến thầy Đoàn dạy thể dục, thầy Liệu dạy kỹ thuật, đều đến dự không thiếu một ai, cô Vĩnh Bình vui vẻ lắm.

Cô là chủ nhiệm lớp 9A4, việc các đồng nghiệp đến chung vui đông đủ là một vinh dự đối với cô. Quan trọng hơn, qua đó cô biết được các thầy cô khác đều rất mến lữ học trò của mình. Nếu không trong một ngày bận bịu đặc biệt như thế này, đâu dễ gì tất cả đều cùng nhín thì giờ ra để “quang lâm tề xá” của thầy trò cô được.

Dĩ nhiên, vui không kém cô chủ nhiệm của mình là mấy đứa trong ban cán sự lớp. Từ lớp trưởng Xuyên Chi đến các lớp phó Hạnh, Vành Khuyên, Minh Vương, đứa nào đứa nấy mặt mày hồng tươi roi rói. À quên, riêng lớp phó trật tự Minh Vương hơi kém tươi một chút.

Minh Vương kém vui chẳng qua là do nó đang lo lắng đến vai diễn lát nữa. Vai Lê Lai thực ra chẳng có gì khó, chỉ đi qua đi lại, cởi áo ra mặc áo vào, cuối cùng đứng im giờ cổ cho thằng Lâm “cửa”. Nhưng không hiểu sao nó cứ thấy hồi hộp. Nó cứ thấy lo lo thế nào.

Suốt buổi, Minh Vương cứ thò tay vào ngăn bàn sờ soạng bộ quần áo hóa trang. Sợ chán, nó rút tay ra. Rồi cảm thấy thấp thỏm không yên, nó lại cho tay vào, lại mân mê như sợ bộ đồ bị ai đánh cắp.

Đầu óc để tẹt tẹt, lúc tụi bạn thi nhau lên chỗ các thầy cô ngồi để tặng hoa, Minh Vương chỉ thấy bóng người chạy qua chạy lại, không nhìn rõ ai là ai. Khi lớp trưởng Xuyên Chi đứng lên thay mặt cả lớp bày tỏ lòng biết ơn đối với công lao dạy dỗ của các thầy cô, nó cũng chỉ nghe loáng thoáng.

Rồi khi tụi bạn vỗ tay, nó ngơ ngác vỗ tay theo như cái máy. Lúc cả lớp hát hò, nó lại bần thần mấp máy môi, lẩm nhẩm câu được câu chăng.

Ấy là tại vì Minh Vương lo quá. Sợ nữa. Dù sao nó cũng là lớp phó, là tổ trưởng. Chẳng may có sơ suất gì, nó lãnh đủ. Lần thi hoạt cảnh lịch sử năm ngoài, Minh Vương cũng nhấp nha nhấp nhồm, nhưng so với lần này còn đỡ hơn. Lần đó, chỉ có cô Trinh và cô Nga “dự khán” chứ đâu có đủ mặt thầy cô như bây giờ. Hơn nữa, năm ngoài cả năm tổ đều lần lượt lên sân khấu. Tổ này diễn hỏng đã có tổ kia bù lại. Còn buổi liên hoan hôm nay chỉ có tổ 5 của nó độc diễn. Tổ 5 của nó đại diện cho cả lớp. Đã là đại diện thì bắt buộc phải xứng đáng, nhất là trong một ngày trọng đại như thế này.

Khổ nỗi, Minh Vương là đứa cả nghĩ. Càng nghĩ nó lại càng thấy cái gánh trách nhiệm sao mà nặng quá đỗi. Cái gánh nặng đó chỉ là vô hình thôi, nhưng Minh Vương có cảm giác vai mình mỗi lúc một sụp xuống.

Có một lúc, nó đảo mắt nhìn quanh, thấy mấy đứa trong tổ mặt mày cũng căng thẳng không kém gì mình. Thế là nó phải lên tiếng trấn an:

- Đừng lo! Hoạt cảnh này dễ mà!

Nhỏ Bội Linh áp tay lên ngực:

- Tim Bội Linh đập thành thịch thịch này giờ.

Đỗ Lễ rút cổ:

- Sao tao run quá!

Nhỏ Hải Ngọc thè lưỡi:

- Hải Ngọc cũng thế!

Chỉ có hai thành viên băng “tứ quây” là tỉnh queo. Quới Lương cười hề hề:

- Lo gì! Tụi mình dượt nhuyễn rồi mà.

Lâm còn hào hứng hơn:

- Các bạn yên tâm đi! Chắc chắn tiết mục của tụi mình sẽ được tán thưởng nhiệt liệt.

Tất nhiên Lâm phấn khởi chỉ vì “giờ báo thù” của nó đã tới, chẳng liên quan gì đến nhiệt tình văn nghệ. Nhưng Minh Vương có tài thánh mới biết được tâm địa của thằng này. Nó đưa mắt nhìn Lâm, vẻ cảm kích. Thái độ phấn chấn của Lâm giúp các diễn viên dần dần trấn tĩnh. Trong một lúc, cả bọn cảm thấy dũng khí đã trở lại.

Chính nhờ vậy mà khi nhỏ Hạnh hân hoan giới thiệu với cử tọa tiết mục “Lê Lai cứu chúa”, “Lê Lợi” Đỗ Lễ đã dẫn đầu đoàn “nghĩa quân Lam Sơn” tiến lên bằng những bước chân phải nói là rất quả cảm.

Tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên rào rào từ các dãy ghế càng khiến cả bọn thêm phấn chấn.

Tò tò theo sau Đỗ Lễ là “Lê Lai” Minh Vương cùng hai “nghĩa quân” Quới Lương và Hải Ngọc. Trong khi đó hai “tên giặc” Lâm và Bội Linh nhanh nhẹn ôm xoong nồi chèo ra khỏi lớp, lát sau đã thò đầu quả của sổ ngoác miệng reo hò inh ỏi, tay không ngừng gõ “phèng la” inh ỏi để cướp tinh thần “nghĩa quân Lam Sơn”.

Thanh thế quân địch dậy đất khiến đoàn quân Lam Sơn thất đảm. Nhỏ Hải Ngọc co rúm người lại. Đỗ Lễ và Minh Vương mặt mày lảo liên, bộ tịch nom sắp sớn ra quần, thật chẳng còn chút khí phách nào. Thật oan cho Lê Lợi và Lê Lai, hai vị ngày xưa bị vây hãm chắc đâu đến nổi nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế này!

Nhưng chính thằng Quới Lương mới khiến khán giả cười lăn bò còng. Năm ngoái, khi diễn hoạt cảnh này, Quới Lương đóng vai quân giặc, nghĩa là suốt buổi chỉ làm mỗi việc lôm côm là thò đầu qua cửa sổ hò hét, thậm chí lúc đó nó cũng không có được “phèng la” để mà nện cho đã tay như Lâm và Bội Linh bây giờ.

Hồi đó, tóm lại là Quới Lương không có đất diễn. Cho nên bữa nay nó quyết diễn bù. Lần này, tuy chỉ đóng vai tên lính quèn, nhưng dù sao nó cũng được bước ra sân khấu và đi tới đi lui đường đường chính chính.

Tất nhiên một đứa nghịch tình như thằng Quới Lương chẳng bao giờ lại đi tới đi lui bình thường như thiên hạ. Thoạt đầu nó chạy lom khom, mặt mày dáo dác ra vẻ sợ hãi lắm. Lom khom một hồi, nó đột ngột rúm người lại và ngồi thụp xuống, đầu ngoảnh bên này ngoảnh bên kia, rồi lại rón rén đứng lên, loạng choạng bước, chân nam đá chân xiêu làm như sắp xỉu đến nơi.

Tụi bạn ngồi dưới nhiều đứa không ưa thằng Quới Lương lắm, nhưng vẫn không sao nhịn được cười. Các thầy cô thấy Quới Lương “tấu hài” cũng tùm ta tùm tùm.

Chỉ có cô Vĩnh Bình là cau mày. Thằng Quới Lương làm cô thất vọng quá. Cô không nghĩ trong nghĩa quân Lam Sơn lại thò ra một tên lính thổ để như vậy. Đụng trận mà hồn phi phách tán như Quới Lương, nghĩa quân Lam Sơn làm sao chém chết tướng giặc Liễu Thăng, làm sao đuổi quân Minh ra khỏi bờ cõi như sử sách lưu truyền được.

Cô Vĩnh Bình buồn phiền chỉ vì cô nhận lớp chưa hết một học kỳ. Cô chưa biết thằng Quới Lương là một trong những chúa quậy. Cô không biết nó diễn kịch không theo sách vở, chỉ theo những ý tưởng nghịch ngợm nảy ra trong đầu nó thôi.

Mấy đứa trong ban cán sự lớp thấy thằng Quới Lương “cương” ẩu như vậy, bụng cũng lo ngay ngáy. Tụi nó vừa xem vừa giạt mình thon thót. Liếc sang chỗ cô Vĩnh Bình, thấy trán cô nhăn tít, tụi nó càng lo lắng tợn.

Nhỏ Vành Khuyên xanh mặt:

- Phèn này Quới Lương hại bọn mình rồi!

Lớp trưởng Xuyên Chi lằm bằm:

- Lẽ ra mình phải “duyet” trước. Tại bọn mình quá tin tưởng Minh Vương.

- Không hẳn thế đâu! - Nhỏ Hạnh bên Minh Vương - Hạnh nghĩ lúc tập dượt, Quới Lương không diễn như thế. Lên sân khấu, nó mới giở trò để chọc cười thôi.

May cho tụi Xuyên Chi, trò lếu lảo của Quới Lương tưởng đã làm vở hoạt cảnh hồng bét bè be thì màn kết thúc do thằng Lâm diễn xuất đã thành công ngoài sức tưởng tượng và góp phần cứu vãn cho tiết mục văn nghệ duy nhất trong buổi liên hoan.

Ngay lúc Lâm và Bội Linh từ ngoài cửa chạy xộc vào hùnh hổ tóm lấy Minh Vương, lúc này đã đổi y phục với “Lê Lợi” Đỗ Lễ, tụi bạn đã xì xào:

- A, đoạn này mới!

- Thằng Lâm đóng vai quân giặc hợp ghê!

Quả thật, tướng mạo thằng Lâm lúc này trông hung hăng tợn. Nó túm lấy Minh Vương bằng một tay, tay kia chìa gương vào lưng đối phương, miệng hét:

- Đi!

Minh Vương trợn mắt:

- Ta không đi đâu cả! Bắt được thì cứ giết!

- Hà hà! - Lâm héch mặt - Đâu dễ như thế!

Vừa nói Lâm vừa chích mũi gương vào lưng Minh Vương. Khi tập dượt vẫn có màn này, nhưng lúc đó Lâm chỉ chích khẽ. Lần này, Lâm chích thẳng tay khiến Minh Vương nghe đau nhói nơi lưng. Nó quay phắt lại, sững sờ nhìn Lâm:

- Mày... mày...

Không để đối phương nói hết câu, Lâm vội vàng át giọng:

- Ghê thay cho Lê Lợi, bị bắt rồi mà còn bướng! Dám gọi ta là “mày” hả?

Cùng với câu nói, Lâm lại chích Minh Vương một cái thật lực, ra vẻ ta đây đang tức giận ghê lắm.

Câu “nhắc khéo” của thằng Lâm làm Minh Vương sực nhớ đến vai trò của mình. Nên dù cú chích thứ hai của thằng Lâm khiến Minh Vương muốn khóc thét, nó vẫn không dám phản ứng. Nó đành cố nhịn đau, gân cổ quát:

- Lũ quân Minh độc ác, muốn chém cứ chém, muốn giết cứ giết, Lê Lợi ta chẳng sợ tội bay đâu!

Tiếng quát của “Lê Lai” đầy phẫn hận, đầy nộ khí, nghe mới oai phong凛冽 làm sao! Ấy là do thằng Minh Vương đang tức thằng Lâm mà không làm gì được bèn trút cơn cuồng nộ vào tiếng quát.

Người xem không biết ẩn tình, thấy “quân giặc” Lâm dè tiện độc ác, còn “Lê Lai” Minh Vương nghĩa khí ngút trời, bèn hò nhau vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Cô Vĩnh Bình mặt đang đỏ ửng bỗng tươi lên hơn hớn, thấy lòng được an ủi rất nhiều.

Cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng hân hoan không kém. Chúng không ngờ đoạn này, tổ 5 diễn hay đến thế.

Sau khi “Lê Lợi” Đỗ Lễ dẫn hai “nghĩa quân” Hải Ngọc và Quới Lương thoát khỏi vòng vây, trên sân khấu lúc này chỉ còn ba người: “Lê Lai” Minh Vương và hai “tên giặc” Lâm và Bội Linh. Nhưng từ đầu đến cuối, thực ra chỉ có Minh Vương và Lâm diễn, còn Bội Linh chỉ cầm cái xoong đứng bên cạnh gõ phềng phềng.

Tiếng hoan hô rầm rộ làm Lâm thêm hứng chí. Vừa đâm Minh Vương được hai nhát chí tử, Lâm hả hê lắm. Và để cho hả hê hơn nữa, nó vung gương, quát như sấm:

- Đừng tưởng ta không dám chém đầu người!

Nhưng trước khi hạ “sát thủ” bằng một cú chém thẳng tay, nó kịp khôn ngoan để rống lên:

- Người quên là giặc Minh ta tàn ác nổi tiếng rồi sao?

Minh Vương vẫn tưởng cú chém của thằng Lâm nhẹ hều như lúc tập dượt, bèn ưỡn ngực thách thức:

- Người cứ ra tay đi! Đầu ta rụng còn hàng ngàn hàng vạn nghĩa sĩ khác đứng lên đánh đuổi bọn người ra khỏi bờ cõi! Ta quyết không nhú mày!

Minh Vương vừa dứt lời thì thanh gương gỗ của thằng Lâm đã chém vụt xuống. Cú chém khá mạnh, thằng Lâm tai ác lại không chịu xoay cổ tay nên lần này không phải má gương mà chính lưỡi gương chặt vào gáy Minh Vương khiến thằng này đau quá, thét lên một tiếng và ngã sấp xuống bụi gỗ.

Sự tàn bạo của “giặc Minh” vô hình trung làm nổi bật khí phách của “Lê Lai” và cái chết vừa thương tâm vừa oai hùng của “ông” làm xúc động hết thảy mọi khán giả.

Khán phòng lặng đi một khoảnh khắc, sau đó như bừng tỉnh và lập tức bùng nổ những tràng vỗ tay rào rào như sấm dậy.

Thằng Lâm tỉnh quái sau khi hoàn tất kế hoạch trả thù, lật đặt kéo tay Bội Linh lĩnh mất.

Sân khấu chỉ còn trơ lại Minh Vương đang nằm bẹp.

Minh Vương đau quá không ngồi dậy nổi, thằng Quới Lương và nhỏ Hải Ngọc đứng thập thò gần đó thấy vậy vội vàng chạy ra xóc nách và dìu nó trở về chỗ ngồi. Khán giả lại tưởng nghĩa quân Lam Sơn sau khi

phò Lê Lợi đến chốn an toàn, quyết liều mạng quay lại “hiện trường” nhật xác Lê Lai, bèn hoan hô thêm một lần nữa.

Cô Vĩnh Bình sau khi hồ hởi đón nhận những lời khen tặng nồng nhiệt của các đồng nghiệp về tiết mục văn nghệ đặc sắc này đã bước thẳng đến dãy bàn của tổ 5, hài lòng nói:

- Vừa rồi các em diễn hay lắm! Thật ngoài sự tưởng tượng của cô!

Cô lướt mắt qua các gương mặt, hoan hỉ nói thêm:

- Nhất là màn trình diễn sinh động của Lâm và Minh Vương!

Thực hiện quỹ kế trót lọt, không những không bị nghi ngờ mà còn được biểu dương, Lâm sung sướng toét miệng cười:

- Nhờ tụi em tập dượt kỹ lưỡng đó cô!

Cô Vĩnh Bình vừa quay mình đi lên, nhỏ Bội Linh đã ngoảnh sang Lâm, nhíu mày phàn nàn:

- Nhưng hình như khi này Lâm hơi mạnh tay?

Lâm giật thót, chưa kịp biện hộ, nhỏ Hải Ngọc đã cất giọng phụ họa:

- Ủ, Lâm chém Minh Vương mạnh quá, y như chém thật vậy, đến mức bạn ấy không đứng lên nổi!

Đỗ Lễ cười độc địa:

- Xưa nay thằng Lâm đâu có ưa gì lớp phó trật tự. Đây là cơ hội để nó trả thù mà!

Phản ứng đồng loạt của tụi bạn, nhất là giọng lưỡi kích động của thằng Đỗ Lễ, khiến Lâm tái mặt.

Nhưng nó vừa mấp máy môi, chưa kịp thốt lời nào, Minh Vương đang úp mặt trên bàn đã thành linh ngẩng lên:

- Các bạn đừng nghi oan cho bạn Lâm. Nếu không nhờ bạn ấy chém như thật, động tác của tôi cũng sẽ không như thật được, và vở hoạt cảnh của tổ mình sẽ không thành công rực rỡ như thế đâu!

Vừa nói Minh Vương vừa đưa tay xoa xoa nơi gáy, vẻ như vẫn còn đau. Và nó quay sang Lâm, mỉm cười:

- Đúng vậy, Lâm há?

- Ờ... ờ... đúng vậy...

Lâm ấp úng đáp, cảm thấy niềm vui trả được thù bỗng gợn lên một cảm giác gì đó như là sự áy náy. Nó không ngờ Minh Vương chẳng những không giận nó, không nghi ngờ gì nó, ngược lại còn lên tiếng bênh vực nó trước sự tấn công của tụi bạn.

Một khi “nạn nhân” đã lên tiếng bào chữa cho “thủ phạm” thì những kẻ ngoài cuộc dĩ nhiên không có lý do gì để trách móc nữa.

Nhỏ Hải Ngọc nhìn Minh Vương, chớp chớp mắt:

- Bạn cần xúc dầu không?

- Ờ, không cần đâu! - Minh Vương xua tay, hiền lành - Gương gỗ ấy mà!

Nhỏ Bội Linh nhìn lên bảng, mơ màng:

- Không ngờ buổi liên hoan hôm nay vui ghê!

Quả thực, đối với tụi học trò 9A4 thì đó là buổi liên hoan vô cùng vui vẻ và thú vị nhất trong những thú vị có lẽ là Minh Vương. Chưa bao giờ tổ 5 của nó được thầy cô và bạn bè khen ngợi nhiều như vậy. Niềm vui lớn đến mức trong nháy mắt đã nhanh chóng đè bẹp và xóa tan những thắc mắc trong lòng nó khi nó liên tiếp nhận lãnh những cú chích, cú chém thô bạo của thằng Lâm trên sân khấu.

Thoạt đầu, dĩ nhiên Minh Vương rất sững sốt. Nó không hiểu tại sao thằng Lâm lại mạnh tay với nó đến vậy. Cú chém vào gáy ban nãy y như một cú chém thật, y như nó là Lê Lai thật và thằng Lâm là giặc Minh

thật. Cũng may thanh gươm trên tay thằng Lâm là thanh gươm giả, nếu không đầu nó đã rụng lăn lóc dưới đất rồi.

Minh Vương đi từ sững sốt đến nghi hoặc. Nhưng khi những tràng pháo tay nổ ra và những lời khen ngợi của mọi người vang lên chung quanh thì Minh Vương lại nghĩ khác. Nó đoán thằng Lâm sợ dĩ mệnh tay như vậy là vì nó muốn tăng hiệu quả cho màn trình diễn. Nó tin nếu thằng Lâm không chém thật và nó không đau thật, có lẽ vở hoạt cảnh đã không được hoan hô đến thế và cô Vĩnh Bình đã không bước xuống tận chỗ ngồi của tụi nó để biểu dương.

Chính vì nghĩ như vậy nên dù sau gáy còn nghe những nhức, Minh Vương vẫn cố ngẩng đầu lên bênh vực cho Lâm khi thằng này bị mấy đứa trong tổ xúm vào trách cứ.

Và cũng chính vì nghĩ như vậy nên lúc ra về, Minh Vương mon men lại gần Lâm, chỉ để nói một lời:

- Cảm ơn mày nghe Lâm.

Lâm chợt dạ:

- Cảm ơn chuiện gì?

- Chuyện khi nãy đó! Nhờ mày diễn y như thật mà tổ mình được khen quá trời!

Lâm thở phào, nhủ bụng. May mà nó không đoán ra âm mưu của mình! Và Lâm nhe răng cười, lịch sự:

- Có gì đâu!

Minh Vương nhìn lom lom vào mặt Lâm:

- Đạo này mày sao sao ấy!

Lần thứ hai Lâm giật thót:

- Sao sao ấy là sao?

- Mày chững chạc hẳn ra! - Minh Vương cảm khái - Lại biết lo chuiện của lớp, của tổ!

- Chuyện nhỏ mà!

Lâm quay mặt đi chỗ khác, ngượng ngập đáp. Trong một thoáng, nó không rõ hành động “trả thù” của nó đối với thằng Minh Vương thật ra là đúng hay sai.

Tiếng Minh Vương tiếp tục vang lên bên tai Lâm:

- Hôm trước tao thu giữ những lá thư giùm mày thật đáng công!

- Mày nói gì?

Lâm ngoảnh phất lại:

Minh Vương vẫn từ tốn:

- Lá thư mày gửi cho nhỏ Hải Ngọc ấy mà!

- Lá thư ấy sao?

Lâm gằn giọng, mặt thoát sa sầm. Nó không ngờ Minh Vương dám nhắc lại chuyện lá thư.

Minh Vương chớp mắt:

- Có đứa đa tìm thấy lá thư của mày trong tập Hải Ngọc và đem photo thành nhiều bản. Tao tình cờ phát hiện được và đã tịch thu lại hết rồi...

Lâm nghiêng răng ken két:

- Đứa đó là đứa nào?

Minh Vương xua tay:

- Chuyện qua rồi, mày chẳng cần biết làm chi!

Rồi sợ Lâm vẫn nung nấu ý định trả thù, Minh Vương tặc lưỡi nói thêm:

- Bạn bè nghịch phá nhau thôi mà! Cũng như mày trước đây vậy!

Ra thủ phạm không phải là Minh Vương! Ngược lại, Minh Vương chính là ân nhân của nó! Lâm ngỡ ngàng nhủ bụng. Nếu Minh Vương không ra tay ngăn chặn kịp thời, đứa ác nham thất đức nào đó đã làm tung tóe bí mật của nó rồi. Thế mà nó không kịp điều tra cho rõ đầu đuôi, đã rắp tâm lập kế “trả thù” thằng Minh Vương tốt bụng này. Bậy ghê!

Thấy Lâm lộ vẻ bần thần, Minh Vương lại hiểu khác. Nó đặt tay lên vai bạn:

- Thật ra bạn bè viết thư cho nhau là chuyện bình thường, có gì mày phải mắc cỡ!

Lâm chép miệng, giọng nó nghe như một tiếng thở dài:

- Tao mắc cỡ chuyện khác...

- Chuyện khác là chuyện gì?

Thoạt đầu, Lâm định thú nhận với Minh Vương hành động ám muội của mình. Nhưng đến phút chót, nó không làm sao mở miệng nói. Thế là nó xuôi xị, gượng gạo lặp lại câu nói khi nãy của bạn:

- Chuyện qua rồi, mày chẳng cần biết làm chi!

Nói xong, Lâm quay mình bỏ đi, lòng bứt rứt khôn tả.

Xui cho Quốc Ân, Hải Quấn, Quới Lương. Đúng vào lúc thằng Lâm đang bực dọc không để đâu cho hết, ba đứa nó lại hè nhau chạy xộc tới, mồm miệng tía lia:

- Chúc mừng mày đã trả được thù!

Cho nên sáu con mắt lập tức tròn tròn, ba cái miệng lập tức há hốc khi thấy thằng Lâm không cười thì chớ, lại hét lên một tiếng sấm sét như Trương Phi nổi giận:

- Trả được thù cái đầu tui mày!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-37-lop-pho-trat-tu>